

İSLAMİYETİN BAŞLANGICI

Ç.R. AHMAD

TÜRKÇEYE ÇEVİREN:

Dr. M.C. Şems - Emine Çakmak

GİRİŞ

Kitabın yazarı Sn. Raşid Ahmed, Pakistan Pencap Üniversitesi'nde İlahiyat Hukuk ve Edebiyat Fakültelerini bitirmiştir. Halen Londra'da öğretmenlik yapmaktadır.

O, ondokuz yıl boyunca sürdürdüğü öğretmenlik mesleğindeki bilgi ve tecrübesini bu kitapta anlatılan tanınmış Müslümanlara ait hikaye ve olaylarla birleştirerek İslamiyet'i öz olarak tanıtmayı başarmıştır. Birçok eseri kaleme alınmış, tanınmış bir yazardır.

Bu eserde zikredilen hadisler, ilk Müslümanların, dinleri uğruna canlarını nasıl feda ettiklerini, Hz. Resulullah (s.a.v.)'a nasıl bağlı olduklarını, yüce Allah (c.c.) yolunda şehit düşerek nasıl ebedi hayata kavuştuklarını dile getirmek üzere kaleme almıştır.

Bu kitabın hem çocuklar, hem de yetişkinler tarafından beğenileceğinden eminim.

B.A. RAFİĞ
Londra, Temmuz 1975

ÖNSÖZ

Bu eser ilk defa M. 1975’de İngilizce olarak “Golden Deeds of Muslims” adıyla basılmıştı. O tarihten bu yana gerek İngiltere’den, gerekse İngiltere dışından bu kitapla ilgili sayısız talepler aldık. Hz. Halife-tül Mehdi 4 gözetiminde “Çocuk Kitapları Komitesi’nce” kitap tekrar gözden geçirilip birkaç resim ilaveleri yapılarak tekrar yayınlanmaktadır. Kitabın hem çocuklar, hem de anne-babalar ve öğretmenler tarafından ilgiyle karşılanacağını ümit ederiz.

Değerli arkadaşımız L.D. Summers’ın değerli fikir ve önerilerinden dolayı kendisine sonsuz teşekkürlerimizi arz etmekteyiz. Bununla beraber okuyucularımızdan gelecek öneriler de bizleri memnun edecektir. Kitabın Türkçe tercümesi Dr. M. Celal Şems tarafından hazırlanmıştır. Kendisine minnettarız.

Kitabı okurken Hz. Muhammed Resulullah (s.a.v.)’ın mübarek ismi geçtiği zaman okuyucunun Hz. Resulullah (s.a.v.) salat-ü selam göndermesini rica ederiz.

ÇOCUK KİTAPLARI KOMİTESİ

23 Temmuz 1989

İSLAM DİNİ

Hz. Muhammed Resulullah'ın (s.a.v.) ileri sürdüğü ve uyguladığı dinin adı İslam dinidir. Bu dine “İslam” ismi Hak Te’ala (c.c.) tarafından verilmiştir. Kur’an-ı Kerim’de bu konuda şu ayet bulunmaktadır:

“Ey Müslümanlar! Bugün sizin için dininizi tam mertebeye eriştirdim; nimetimi de üzerinize tamamladım ve sizin için İslam’ı din olarak seçtim.” (5:4)

Başka hiçbir din, adının Cenab-ı Hak (c.c.) tarafından verildiğini iddia edemez. Bu ayet bize İslam dininin tam ve mükemmel bir din olduğunu da bildirmektedir.

Arapça bir kelime olan İslam, barış demektir. Keza İslam, bir insanın kendisini tam olarak Allah’ın (c.c.) rızasına bırakması anlamına da gelir. Demek ki, İslam’ın özü, Hak Te’ala’nın iradesine tam olarak boyun eğmek ve insanlarla barış içinde yaşamaktır. Kendilerine bir din olarak İslam’ı seçenlere Müslüman denir. Bir Müslüman olarak, Hak Te’ala’nın iradesine tabi olmalı ve yeryüzünde barışı gerçekleştirmeye çalışmalıdır. İslam’ın belli başlı inançları şunlardır:

- Bir ve tek Allah
- Melekler
- Allah’ın indirdiği kitaplar
- Allah’ın gönderdiği peygamberler
- Ölümünden sonra (ahirette) tekrar dirilmek

Dine kalben inanmak ve ona göre davranmaya çalışmak “iman” olarak adlandırılır. İman sahibine “Müslüman” yahut “mümin” denir.

İslam dini, Allah'ın büyük bir nimetidir. İslam, yalnız Müslümanlar için değil, yeryüzündeki bütün insanlar için bir rahmettir. İslam, insanları toplumsal kötülüklerden korur.

İslam dinine göre içki, şarap ve her çeşit uyuşturucu haramdır. Kumar oynamak, keza domuz eti yemek de caiz değildir. Bütün bunlar kişi ve toplumlar için zararlıdır. Faiz alıp vermek de zararlı olduğundan; ayrıca varlığın belli kişilerin ellerinde toplanmasına sebep olduğu için haram kılınmıştır.

İslam'ın beş şartı vardır. Bu şartlar şunlardır:

- Kelime-i Şahadet** : Yani, Allah'ın birliği ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'in risaletine şahadet etmek.
- Salat** : Yani günde beş vakit (zamanında) namaz kılmak
- Oruç** : Ramazan ayında oruç tutmak.
- Zekat** : Belli miktardaki mal varlığını Kuran Kerim'deki şartlara uygun olarak hayra harcamak.
- Hac** : Mali ve sıhhi şartların uygun olması halinde kişinin hayatı boyunca en az bir kere Mekke'ye giderek Beytullah'ı ziyaret etmesi, orada belli şartlara uygun olarak ibadet etmesi.

SORULAR :

- 1- Hz. Muhammed (s.a.v.)'ın ileri sürdüğü dinin adı nedir?
- 2- Bu dine İslam ismini kim vermiştir?
- 3- “ Müslim” (Müslüman) kelimesi ne demektir?
- 4- İslam'ın beş şartını söyleyiniz ve açıklayınız.

MUHAMMED RESULÜLLAH (S.A.V.)

Dünya insanları doğru yoldan sapıp ilahi hidayete sırt çevirince, Yüce Allah (c.c.) onları tekrar doğru yola getirmek üzere bir peygamber gönderir. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in durumu da öyle idi. Hz. Muhammed'den önce dünya insanları doğru yoldan sapmış idiler. Özellikle Arabistan insanları putlara taparlardı. Kabe'de de üçyüztalmış putun olduğu söylenir. Diğer insanların durumu onlardan daha iyi değildi. Eski dinler de yozlaşmışlar, o dinlere tabi olanlar kendilerine öğretilen talimatı unutmuş durumdaydılar. Arabistan'da içki ve kumar yaygındı. Arap toplumunda kadınların toplumda ne yeri ne de hakları vardı. Bazı kabileler kız çocuklarını diri diri gömerlerdi. Hz. Muhammed (s.a.v.) işte böyle bir ortamda dünyaya geldi.

Hz. Muhammed (s.a.v.) M. 570'de Arabistan'ın Mekke şehrinde doğdu. Mekke, Suriye'den Yemen'e giden ticaret kervanlarının geçerken uğradığı bir ticaret merkeziydi. Kabe, Mekke şehri kutsal bir yer olarak tanınırdı. Kuran-ı Kerim'in bildirdiğine göre Kabe, yeryüzündeki insanlar için yaptırılan ilk evdir. Arabistan'ın her bölgesinden ziyaretçiler Kabe'yi ziyaret etmek üzere Mekke'ye gelirlerdi. Ayrıca "zemzem" denilen kutsal bir kuyu da Kabe yakınında bulunmaktadır.

Hz. Muhammed (s.a.v.) Arabistan eşrafından Kureyş Kabilesine mensuptu. Babasının ismi Abdullah, annesinin ki ise Amine idi. Babası doğumdan birkaç ay önce; annesi de O altı yaşında iken vefat etmişti. Böylece Hz. Muhammed (s.a.v.) dedesi Abdülmuttalib'in gözetimine verildi. İki sene sonra dedesi de öldü. Kendisi amcası Ebu Talip tarafından yetiştirildi.

O günlerde Mekke ticaretle uğraşmaktaydı. Yetişkin çağa gelince Hz. Muhammed (s.a.v.) zengin bir dul olan Hz. Hatice'nin (r.a.) ticaretinin sorumluluğunu üstlendi. Hatice (r.a.) Hz. Muhammed (s.a.v.) in dürüstlüğünden etkilenererek ona kendisi ile evlenmesini teklif etti. O sırada Hatice (r.a.) kırk, Hz. Muhammed (s.a.v.) ise henüz yirmibeş yaşındaydı. Hz. Muhammed (s.a.v.) çocukluğundan beri sakin, uysal ve iyi huyluydu. Kavgalara asla girişmez, aksine kavga edenleri barıştırmaya çalışırdı. O derece samimi, dürüst ve doğrudu ki herkes ona “sadık, doğru ve emin” ismini vermişlerdi.

Yetişkin bir yaşa gelince O, içinde bulunduğu toplumun kötülük ve hastalıklarından rahatsızlık duymaya başladı. Mekke dışında bulunan Hira adlı mağaraya gider, orada yapayalnız günlerce ibadet ederdi. Kırk yaşına gelince Hak Te'ala (c.c.) tarafından kendisine, yeryüzündeki insanları doğru yola iletmek üzere peygamberlik görevinin verildiği vahyedildi. Yüce Allah (c.c.) tarafından gelen Cebrail, kendisine “Oku” dedi. Bunun üzerine O da okumayı bilmediğini söyledi. Cebrail ısrarla: “Yaratan Rabbi'nin adıyla oku” deyince Hz. Muhammed (s.a.v.) okumaya başladı. Vahiy kendisi için yeni bir tecrübe idi. Allah'ın kendisine yüklediği sorumluluğun azametinden endişelendi. Derhal evine giderek bütün olanları zevcesi Hz. Hatice (r.a.)'ye anlattı.

Hz. Hatice (r.a.) de ona : “Sen akrabalarına şefkatli davranıyorsun, güçsüzlere yardım ediyorsun. Kaybolmuş olan güzel ahlak ve alışkanlıkları geri getirmeye çalışıyorsun. Misafire yakınlık gösteriyorsun, zor durumda olanlara yardım ediyorsun. Hak Te'ala (c.c.) seni asla başarısız kılmaz.” dedi.

Hız. Hatice (r.a.) kendilerinin Varaka B. Nevfel adlı bir akrabasına gitmelerini önerdi. O, Hıristiyan din adamlarından çok bilgili bir zattı. Hatice (r.a.) ona meseleyi açmalarını teklif etti.

Varaka şöyle bir yorum yaptı: “Eminim ki Musa’ya (a.s.) inen melek sana da inmiştir. Keşke milletin seni yurdundan çıkartacağı zaman sağ olsam da sana yardım edebilsem.” “Çıkartırlar mı dersin?” diyerek hayretle sordu. İhtiyar bilgin bu soruyu şöyle cevaplandırdı: “Sana gelen melek, her ne zaman bir peygambere geldiyse, onun milleti daima kendisine karşı çıkıp kendisini yurdundan kovmaya çalışmıştır”.

Nitekim Hız. Muhammed (s.a.v.) peygamberliğini ilan ettiği zaman, birkaç kişi dışında bütün insanlar kendisine muhalif oldular ve alay ettiler. İslam dinine karşı her çeşit mücadele başlatıldı. Hız. Muhammed (s.a.v.) ile yandaşlarına her çeşit zulüm yapıldı ve her çeşit eziyet onlara reva görüldü. Sonunda onlar, Mekke’den hicret ederek Mekke’nin kuzeyinde bulunan ve Yesrib denen bir şehre gitmeye mecbur oldular. Oranın ahalisinin çoğu Müslüman oldu. Ve böylece şehre Medine-tün-nebi, yani “peygamber şehri” ismi verildi.

Mekke kefereleri, İslam dininin Medine ve civarında yayıldığını görünce, Müslümanları zorla yok etmek istediler. Birkaç defa Müslümanlara saldırdıysalar da her defasında yenilgiye uğradılar. Bu düşmanca hareketler yıllarca devam etti. Nihayet Hudeybiye adlı yerde Müslümanlarla kafirler arasında bir barış anlaşması imzalandı. Yalnız iki sene geçmeden Mekkeliler anlaşmayı bozdular. Böylece Hız. Muhammed (s.a.v.) Mekke üzerine yürümeye mecbur oldu ve onbin kişilik bir ordu ile Mekke’ye girmeyi başardı. Hız. Resulullah (s.a.v.)’ın hayatında İslam dini bütün Arabistan’a yayıldı. Resulullah (s.a.v.) altmışüç yaşında vefat etti ve Medine’de toprağa verildi.

SORULAR:

- 1- Hz. Muhammed (s.a.v.) nerede doğdu?
- 2- Mekke neden kutsal bir şehir olarak kabul edilirdi?
- 3- Annesi vefat edince Hz. Muhammed'i (s.a.v.) kim büyüttü?
- 4- O günlerde Mekke Ahalisi ne ile uğraşırđı?
- 5- Hz. Muhammed' (s.a.v.) in ibadet için inzivaya çekildiği mağaranın adı neydi?
- 6- Varaka B. Nevfel kimdir?
- 7- Hz. Muhammed'(s.a.v.) e ne demişti?
- 8- Hz. Muhammed'(s.a.v.) in mübarek türbesi nerededir?

İSLAMİ İBADET

İslam dini, Yüce Allah'a ibadete büyük önem vermektedir. İslam'a göre ibadet insanoğlunun yaradılışının esas gayesidir. İbadetin amacı insan ile Hak Te'ala arasında irtibat kurmaktır. Yüce Rabbimiz Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

“Bana dua ediniz. Ben de duanızı kabul edeceğim.”
(40:61)

İslami ibadette bir aracıya gerek yoktur. Kişi Allah'a ibadet ederek O'na dua eder. Ve böylece Allah ile alaka kurmaya çalışır. Kişinin hiç bir ciddi ibadeti yararsız değildir. İslam'a göre Allah'a ortak koşmak ve Allah dışında birisine ibadet etmek haramdır. Kişinin dualarını ancak Allah (c.c.) kabul edebilir. O'nun için hepimiz ancak O'na ibadet etmeliyiz. İslami ibadet iki gruba ayrılır:

A - Resmi İbadet : Namaz, Hac, Oruç ve Zekat.
B- Gayri-resmi İbadet : Yani her zaman Allah'ı anmak.
Buna “zikr” de denir.

İslam, her Müslüman'ın günde beş vakit namaz kılmasını emreder. Bu beş vakit namaz şunlardır:

- 1- Sabah Namazı : Güneş doğmadan önce kılınır.
- 2- Öğle Namazı : Öğleyin, güneş alçalmaya başladıktan sonra kılınır.
- 3- İkinci Namazı : Öğleden sonra fakat akşamdan önce kılınır.
- 4- Akşam Namazı : Güneş battıktan hemen sonra kılınır.
- 5- Yatsı Namazı : Geceleyin kılınır.

İslami namazlar, diğer dinlerin ibadetlerinden çok değişiktirler. İslami ibadet kişisel ve toplumsal olarak ikiye ayrılır. Bütün namazlar cemaatle birlikte hep beraber eda edilir. Bu durumda bir kişi imam yahut lider olur. Cemaatle beraber kılınan namazlar kişisel olarak da eda edilebilir. Din bilgisine sahip her Müslüman namazda imam olabilir. Genellikle imamın ne derece takva sahibi olduğuna bakılır ve ona göre birisi imam seçilir. Eğer bir yerde yalnız iki Müslüman varsa, onlardan birisi imam olabilir ve böylece her ikisi beraberce namaz kılabilir. Eğer bir yerde bir tek Müslüman varsa o namazını, tek başına da eda edebilir.

Cuma günlerinde, öğle namazının yerine Cuma Namazı eda edilir. Cuma günü namazdan önce imam, hutbe okur. Her Müslüman camiye gidip cemaatle birlikte namaz kılmalıdır. Yalnız eğer camiye gitmesine bir mani varsa o, bulunduğu yerde; mesela kendi evinde; açık bir yerde; hatta gemi yahut trende bile namaz kılabilir. Evde ev halkı ile beraber namaz kılmak da caizdir. Her namazdan önce ezan okunur. Ezan okuyana müezzin denir. Ezanın mealı şöyledir:

Allah en büyüktür; Allah en büyüktür;
Allah en büyüktür; Allah en büyüktür;
Allah'tan başka ibadete layık birisi bulunmadığına
şahadet ederim.
Allah'tan başka ibadete layık birisi bulunmadığına
şahadet ederim.

Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şahadet ederim.

Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şahadet ederim.

Namaza gelin; namaza gelin.
Felaha gelin; felaha gelin;
Allah en büyüktür; Allah en büyüktür.
Allah'tan başka ibadete layık birisi bulunmadığına
şahadet ederim.

Ezanı duyunca her Müslüman işini bırakıp camiye gitmelidir. Camiye gitmeden önce abdest alınır; yani yüz, eller ve ayaklar belli şartlara göre yıkanır.

Camide hiç kimse için belli bir yer yoktur. Namaz için camiye gelen her Müslüman istediği yerde ibadet edebilir. İmam, cemaatin önünde, yüzü Kible'ye doğru durur. Cemaat, imamın arkasında sıra halinde aynı şekilde durur. Allah'ın evi olan camide bütün Müslümanlar rütbelere, mal varlıklarına, renklerine ve nesillerine bakılmaksızın eşit sayılırlar. Kadınlar, erkeklerden ayrı dururlar. Herkes namazda imama uyar ve ona göre hareket eder. İmam ayakta durduğu ve eğildiği, secdeye vardığı yahut oturduğu zaman arkasındaki cemaat de onun yaptığını yapar.

Oruç, İslam'ın başka bir ibadet şeklidir. Oruç tutan bir Müslüman, sabahtan yani tan yerinin ağarmasından güneş batıncaya kadar Allah rızası için yemek ve içmekten, ayrıca birçok helal ve caiz iş ve hareketten uzak durur. İslamiyet'in orucu, öteki dinlerin orucundan başkadır. Mesela Hindularla Hıristiyanlar oruç esnasında bazı yiyecekler kullanabilirler. Yalnız Müslümanlar oruç süresince hiçbir şey yemezler. Ramazan oruçları yirmidokuz yahut otuz gün boyunca devam eder. Kuran-ı Kerim'in vahyedilmeye başlaması Ramazan ayında olmuştur.

Zekat da başka bir ibadet şeklidir. Zekat belli mallara uygulanan dini bir vergidir. Belli bir miktardan daha fazla paraya yahut mala sahip olup tam bir sene onu ellerinde bulunduran kimseler o malın yüzde ikibuçüğünü zekat olarak Beytülmalaya yatırırlar. Zekat malı fakir ve muhtaçlara dağıtılır. Ayrıca Kuran-ı Kerim'de bildirilen öteki hayır işleri için de kullanılır.

Hac, İslam'ın diğer ibadetlerindedir. Hayatında en az bir kere hacca gitmek, gücü yeten her Müslüman'a farzdır. Her sene belli günlerde dünyanın değişik memleketlerinden milyonlarca Müslüman Mekke'de toplanarak hac farizasını eda ederler.

Müslümanlar Ramazan ayında oruç tutup, namaz kılarlar ve topluca ibadet ederler. Ramazan'ın sonunda bayram yaparlar. Bu bayrama "Ramazan Bayramı" denir. Müslümanlar ayrıca "Kurban Bayramı" nı da kutlarlar. Hz. İbrahim rüyada oğlu İsmail'i Allah (c.c.) yolunda kurban ettiği talimatını alınca aynısını yapmaya niyetlenmişti. Allah (c.c.) onun bu talimata uyacağını anlayınca oğlu yerine bir hayvan kesmeyi emretti. İşte bu hadiseyi hatırlamak üzere her sene Kurban Bayramı yapılır. Öğleden önce namaz kılınır ve imam hutbe okur. Namazdan sonra gücü yeten Müslümanlar kurban keserler.

Kurban kesen bir Müslüman, kurban etinden bir kısmını kendisine ve ailesine verir; geri kalanı ise arkadaşı, ahbab, komşu ve muhtaç olanlara dağıtır. Bütün dünyada o gün milyonlarca hayvan kesilir.

SORULAR:

- 1- Müslümanlar günde kaç defa namaz kılarlar? Namaz saatlerini açıklayınız.
- 2- Her gün kılınan namazların adları nelerdir?
- 3- Müezzin, ezan, imam ne demektir? Açıklayınız.
- 4- Bir Müslüman nerelerde namaz kılabilir?
- 5- İslami talimata göre yaradılışımızın gayesi nedir?
- 6- Namaz kılariken Müslümanlar yüzlerini hangi yöne çevirirler?
- 7- Müslümanlar hac farızasını eda etmek üzere nereye giderler?
- 8- İmam neden dolayı hutbe okur?
- 9- Ramazan Bayramı ve Kurban Bayramı ne demektir? Bu bayramlar ne zaman yapılır?

İLAHİ KELAM

Arapça bir kelime olan “Kuran” çok okunan kitap demektir. Kur’an, hak Te’ala (c.c.) tarafından Hz. Muhammed’e (s.a.v.) gelen sözlü vahyin adıdır. Bu vahiy Hz. Muhammed’e (s.a.v.) tam yirmi üç yıl boyunca gelmeye devam etti. Birkaç ayet olan ilk vahiy de gelmeye devam etmiştir. Bir vahiy indiği zaman Resulullah (s.a.v.) onu hemen ezberledi. Ashab-ı Kiram (r.a.) da aynısını yaparlardı. Bazı Ashap (r.a.) Kuran-ı Kerim’i deri parçaları, tahta, taş gibi şeylerin üzerlerine yazarlar ve böylece onu korurlardı. Ayrıca vahiy gelir gelmez onu yazılı olarak korumak üzere Resulullah (s.a.v.) belli Sahabeleri görevlendirmişti.

Kuran-ı Kerim yeryüzünde en fazla okunan kitaptır. Bir Müslüman günde beş vakit namaz kılar. Bu namazlarda Kuran’ın bazı ayetleri okunur. Böylece her Müslüman her gün Kuran-ı Kerim’i okur. Ayrıca Müslümanlar genel olarak günlük işlerine Kuran-ı Kerim’in tilaveti ile başlarlar.

Birinci halife Hz. Ebubekir (r.a) zamanında, Kuran-ı Kerim’in tek cilt halinde derlenmesine karar verildi ve Ashab-ı kiramdan olan Zeyd B. Sabit bu iş için görevlendirildi. Nitekim, o, bu işi başarıyla yaptı. Kuran-ı Kerim’in ayetlerinin sırası ise daha önce bizzat Resulullah (s.a.v.) tarafından yapılmıştır.

Üçüncü halife Osman (r.a.) zamanında Kuran-ı Kerim’in yedi nüshası hazırlandı ve değişik İslam memleketlerine gönderildi. Bu yedi nüsha, daha sonra yazılan Kuran nüshaları için birer standart nüsha oldu.

Bütün Müslümanlar kendi dillerinde olmasa bile, Kuran-ı Kerim'i Arapça olarak okumayı öğrenirler. Her Müslüman Kuran-ı Kerim'in bazı ayetlerini ezbere okuyabilir. Ayrıca yüzbinlerce Müslüman Kuran-ı Kerim'i başından sonuna kadar ezberler ve ezbere okuyabilir. Bu gibi kimselere hafız denir.

Kuran-ı Kerim'in dünyanın belli başlı dillerinde mealini neşretmek üzere çalışmalar yapılmaktadır. Kuran-ı Kerim'in yüzondört suresi vardır. Sadece dokuzuncu sure dışında bütün sureler "Besmele" ile başlar. Besmele'nin anlamı şöyledir: "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla (okumaya) başlarım."

Kuran-ı Kerim, muhtevasının her kelimesi ve her harfinin Allah tarafından O'nun kendi kelamı olduğunu ve aynen muhafaza edileceğini iddia eden bir kitaptır. Tarihte de bunu ispat etmiştir ve Kuran-ı Kerim'in metni hiçbir değişiklik ve tahrifata uğramadan aynen muhafaza edilmiştir.

Her Müslüman Kuran-ı Kerim'den başka önceki peygamberlere indirilmiş olan ilahi kitaplara da inanır. Ne yazık ki hiçbir kitap, esas şekilde muhafaza edilememiştir. Müslümanlar Kuran-ı Kerim'de adı geçen Adem (a.s.), İbrahim (a.s.), Yusuf (a.s.), Davut (a.s.), Süleyman (a.s.), İsa (a.s.) ve İncil'de adı zikredilmiş olanların gerçek ve doğru birer peygamber olduğunu kabul ederek hepsine sevgi ve saygı gösterirler. İsa'(a.s.)nın annesi Meryem, doğruluğun bir simgesi olarak zikredilmiştir. Kuran-ı Kerim, Hz. İsa'nın (a.s.) Allah'ın oğlu değil bir peygamberi olduğu vurgulamaktadır.

Kuran-ı Kerim "Teslis" yani "Üçlü Birlik" inancını reddeder. Aynı şekilde Allah'a ortak koşmanın da günah

olduğunu vurgular. Kuran'ın talimatına göre Allah tek ve birdir. Onu başkası ile özdeşleştirmek günahların en büyüğüdür.

Kuran-ı Kerim'e göre bütün insanlar eşittir. O, insanlar arasında millet ve kabile ayrımını kabul ederse de bunun sadece bir tanınma vesilesi olduğunu ileri sürer. Kuran-ı Kerim'in talimatına göre hiç bir millet öteki milletlerden üstün değildir. Gerçek üstünlük ise takva ile olur.

Kuran-ı Kerim'e göre ibadet yalnız Allah'ı anmak değildir. İnsanoğlu'na hizmet etmek de ibadettir. Kuranî talimatlara göre, zekat (bağış) ve sadaka vasıtasıyla insanlar arasında maddi varlık eşitliği sağlanmış bulunmaktadır. Kuran devletin milletine karşı hak ve görevlerini bildirir. Savaş ve barışta, ayrıca uluslar arası ilişkiler ve anlaşmalarda uygulanacak yasaları açıklar.

Kuran-ı Kerim'in talimatına göre, insanlar diğerlerine karşı sade, dürüst, merhametli ve doğru olmalıdır.

Kuran, insanları akılsızlığa yahut sorumsuzluğa sürükleyen davranışları yasaklar. Ayrıca sarhoşluk verici herşeyi ve kumarı yasak eder.

Kuran-ı Kerim, Hıristiyanlığın ileri sürdüğü, insanın anadan doğma günahkar olduğu tezini reddeder. O'na göre yeni doğan her çocuk günahsızdır.

Kuran-ı Kerim sonradan gerçekleşmiş yahut da ileride gerçekleşecek olan birçok haberi açıklar. Mesela hızlı araçların kullanılacağını Kuran-ı Kerim önceden bildirmiştir. Aynı şekilde yeryüzünün de genişletileceğini de söylemiştir. Bu haber, insanın aya ayak basmasıyla gerçekleşmiştir. Kuran-ı Kerim, bütün yıldızların ayrı ayrı yörüngelerde hareket ettiğini ileri sürer.

İncil ve öteki kitaplar Firavun'un cesedinin korunacağı konusunda susmaktadırlar. Ancak Kuran-ı Kerim bunu ileri sürer. Bu haber sonradan Firavun'un cesedinin ortaya çıkmasıyla gerçekleşmiştir. Kuran-ı Kerim, Firavun'un günümüze kadar korunmuş cesedinin gelecek nesiller için bir ibret vesilesi olarak saklanacağını ileri sürmüştür.

Kısacası Kuran-ı Kerim dünyanın bütün problemleri için birer çözüm yolu sağlamaktadır. Kuran-ı Kerim'in bütün nesiller için bir kılavuz olduğu ispat edilmiş bir gerçektir.

SORULAR :

- 1- Kuran'ın metni nasıl korunmuştur?
- 2- Kuran öteki semavi kitaplardan ne bakımdan değişiktir?
- 3- Kuran-ı Kerim'de kaç sure bulunur?
- 4- Kuran-ı Kerim'e göre Hz. İsa (a.s.)'nin durumu nedir?
- 5- En büyük günah hangisidir?
- 6- Kuran-ı Kerim'in buyruklarından birkaç tanesini açıklayınız.
- 7- Kuran-ı Kerim'in önceden verdiği sonradan gerçekleştiği bazı haberleri belirtiniz.

HAZRETİ MUHAMMED'İN KİŞİLİĞİ VE KARAKTERİ

Başka hiçbir peygamberin hayatı Hz.Muhammed (s.a.v.)'in hayatı kadar detaylı olarak kayda alınmamıştır. Vefatından hemen sonra Ashab-ı kiram (r.a.) Resulullah'ın (s.a.v.) sözlerini derleyerek ezberlemeye başladılar. Böylece Resulullah (s.a.v.)'in hayatının ve karakterinin bütün detayları günümüze kadar bizlere ulaşabilmiştir. Resulullah'ın (s.a.v.) Ashabı kendisine öyle bağlıydılar ki hayatının ve karakterinin bütün inceliklerini onun ağzından çıkan bütün sözleri ve karakterini büyük bir dikkat ve itina ile incelemekteydiler. Bu eşsiz sevgi aslında Cenab-ı Hak (c.c.) tarafından onların kalplerine yerleştirilmişti. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in sözlerini aslına göre ezberleyerek başkasına aktarmak yahut iş ve karakterlerini tam olarak nakletmek çok şerefli bir vazife halini aldı ve çok geçmeden "Hadis İlmî" ortaya çıktı. Hz. Muhammed (s.a.v.) Ashabına karşı nasıl şefkatli davranırdı? Onlara nasıl yol gösterir, nasıl yardım ederdi? Eshab-ı Kiram (r.a.) kendisi hakkında ne düşünürlerdi? İşte bu gibi konuları aydınlatmak üzere Hadis kitaplarında derlenen bazı hadisler bu kısa kitapta mevcuttur.

Hadislere göre Hz. Muhammed Resulullah (s.a.v.) orta boylu; siyah ve dalgalı saçlı; açık ve parlak tenli; geniş alınlıydı; sakalı gür idi. Yürürken biraz önüne eğilirdi.

Resulullah (s.a.v.) açıkça ve anlaşılır bir dille konuşurdu. Sözü dinleyenler ne dediğini iyi anlarlar ve

hatırlayabilirlerdi. O, sözünün iyice anlaşabilmesi için 3 defa tekrarlardı.

O, herkese karşı merhametliydi. Özellikle çocukları çok severdi. Halkın sevinç ve üzüntüsünü paylaşırdı. Doğru sözlü, nazik ve terbiyeli idi. Yemek ve içmek konusunda çok sade idi. Asla içki içmezdi. Sütü severdi. Arpa ekmeği ile bal yemeyi severdi. Bazen birkaç hurma tanesi yer ve karnını böylece doyururdu. Gösteriş yapmayı sevmezdi. Medine hâkimi olunca da hayatında değişiklik olmadı. Ayakkabısını ve elbisesini kendi eliyle temizlerdi. Güzel kokuyu sever ve parfüm kullanırdı. Temizliği çok sever ve bunu Ashabına da tavsiye ederdi.

Hayvanlara karşı çok merhametliydi. Bir defa yüzünde bir dağlama izi bulunan bir eşek gördü. Sebebini sorunca iyi bir hayvanın işareti olduğunu öğrendi. Resulüallah (s.a.v.) hayvanların böyle dağlanmasından hiç hoşlanmadı ve hassas bir yer olduğu için hayvanların yüzüne damga vurmaya yasakladı. Eğer gerekirse yüz yerine bacaklara damga vurmaya emretti. Başka bir seferinde birisinin güvercin yavrularını yakaladığını görünce onları derhal serbest bırakmasını ve analarına eziyet vermemelerini söyledi.

Resulüallah'ın (s.a.v.) insanlara emrettiği başka bir önemli bir şey de onların kendi işlerini kendilerinin görmeleridir. Kendisi ev işlerinde zevcelerine yardım ederek bu konuda da en iyi örnek olmuştur. Kendisi keçilerin sütünü kendi elleriyle sağardı. Medine'de cami yapılırken kendi elleriyle taş taşırdı. Kısacası hiçbir işten yüksünmezdi. Dünyayı bir misafirhane sayardı. "Benim durumum yoldan geçerken öğleyin bir ağacın gölgesinde biraz dinlenen ondan sonra tekrar yoluna devam eden bir yolcu gibidir" derdi. Dünya nimet ve zenginliklerinde gözü yoktu.

Herkesi sabırla dinlerdi. Eğer biri ona, ona karşı kabalık gösterirse, asla karşılık vermezdi. İnsanların kusur ve hatalarını affederdi. Düşmanlarına karşı gösterdiği sabır ve affedici davranışın dünya tarihinde bir benzeri yoktur. Mekke düştüğü ve Hz. Resulüllah (s.a.v.) zaferle şehre girdiği zaman bile Mekkelilerin kendisine ve arkadaşlarına karşı düşmanca davranışlarını sorgusuz sualsiz affetmişti. On senelik zulüm ve eziyet biranda affedilmişti. Komşularına karşı son derece anlayışlı ve nazik davranırdı. Cebraail (a.s.)’in kendisine sık sık komşu hakkını hatırlattığını ve ona karşı nazik davranılmasını tavsiye ettiği zaman, komşusunun varis kılınığını düşünmeğe bile başladığını söylemişti.

Zamanın çoğunu Allah’a ibadet ederek geçirirdi. Namazda o kadar fazla ayakta dururdu ki, ayakları şişerdi. Hz. Ayşe anamızın (r.a.) buyurduğuna göre, Resulüllah’ın (s.a.v.) karakteri Kuran’a tam olarak uygundu.

SORULAR :

- 1- “ Hadis” ne demektir?
- 2- Hz. Muhammed (s.a.v.)’in hayatı ve karakterini açıklayınız.

HZ. MUHAMMED'İN ZEKASI

Kabe, yeryüzündeki insanların tek ve bir olan Allah'a ibadet edebilmeleri için yapılan ilk binadır. İlk olarak bu binayı kimin inşa ettiğini söyleyemeyiz, ama Hak Te'ala (c.c.) Kuran-ı Kerim'de bu binanın Hz. İbrahim (a.s.) ve oğlu Hz. İsmail (a.s.) tarafından tekrar inşa edildiğini buyurmaktadır. O günden bu yana Kabe, Mekke şehrinin varoluşunun temel taşı olarak kalmıştır. Dünyanın dört bir bucağından halk ziyaret ve ibadet için buraya gelirler.

Hz. Muhammed (s.a.v.) zamanında Kabe, yani Beytullah, Mekke'de yaşayanların toplum hayatının merkezi durumundaydı. Şehir hayatıyla ilgili bütün önemli kararlar bu binada alınırdı. Mekke Ahalisi arasında bir kavga yahut anlaşmazlık çıktığı zaman kabile reisleri Kâbe'de toplanarak meseleyi tartışırlardı.

Hz. Muhammed (s.a.v.)'in doğumundan az sonra, Kabe çok yıpranmış bir duruma geldiği için Mekke Ahalisi O'nu tamir etmeye karar verdiler. Bu arada Mekkeliler arasında "Hacer-ül Esvet" konusunda bir anlaşmazlık baş gösterdi. Hacer-ül Esvet Hz. İbrahim (a.s.) tarafından Kabe'ye yerleştirilmiş olduğundan ona Arabistan halkı tarafından büyük değer verilirdi. Bu, Kabe'nin güneydoğusundaki duvarda yerden hemen hemen birbuçuk metre yükseklikte bulunan meşhur bir taştır. Bütün Kureyş kabileleri bu taşı yerine yerleştirmek şerefine nail olmak istiyorlardı. Bu anlaşmazlık gittikçe büyüdü ve Mekkeliler savaşa hazırlandılar. Bazı liderler işlerin kötüye gideceğini hissederek bu yersiz savaşı önlemek için bir teklif hazırladılar. Teklife göre her kim ilk olarak Kabe'ye gelirse bu anlaşmazlık gelen kişi tarafından halledilecekti. Tesadüfen Kabe'ye ilk gelen Hz. Muhammed (s.a.v.) oldu ve bu mesele karara bağlanmak üzere kendisine sunuldu.

Her grubun iddiasını büyük bir sabırla dinledikten sonra, Hz. Muhammed (s.a.v.) ridasını (örtüsünü) yere serdi ve Hacer-ül Esvedî onun üzerine koydu. Daha sonra bütün kabile reislerini çağırarak ridayı kaldırmalarını istedi. Onlar hep beraber o mübarek taşı kaldırdılar ve Hz. Muhammed (s.a.v.) bizzat mübarek elleri ile onu yerine yerleştirdi. Bu davranış herkesi ikna etti ve Hz. Muhammed (s.a.v.)'in zekası sayesinde böylece büyük bir savaş önlenmiş oldu.

SORULAR :

- 1- Kabe'yi kim yapmıştır?
- 2- Kabe niçin Mekke'nin can damarı idi?
- 3- Mekkeliler "Hacer-ül Esvet'i" yerine koymak konusunda niçin anlaşmazlığa düştüler.
- 4- Bu anlaşmazlık nasıl bir karara bağlandı?

KÖLELERİN AZAD EDİLMESİ

Eski çağlarda kadın ve erkekler alınıp satılmaktaydı. Hatta küçük çocuklar bile çarşı ve pazarda alınıp satılıyordu. Onlara köle denilir ve ömür boyu onlar efendilerine hizmet ederlerdi. İslam, köleliği yasak eden ilk dindir. Hz. Muhammed (s.a.v.) ve Ashabı (r.a.) daima köleleri satın alarak azat etmeye çalıştılar. Bu kölelerden biri olan Zeyd'in hikayesi şöyledir:

Zeyd, şerefli bir kabileye mensup zeki bir çocuktur. Delikanlılık yaşlarında bir savaşta esir düşmüş ve köle olarak elden ele dolaşmış sonunda Mekke'nin zenginlerinden Hz. Hatice (r.a.) köleleri de dahil, bütün mal varlığını kocasına vermişti. Hz. Muhammed (s.a.v.) bütün köleleri azat etti, fakat Zeyd onun yanında yaşamaya devam etmek için izin istedi. Böylece Hz. Zeyd orada kaldı. Ne var ki, Zeyd'in (r.a.) babası ve amcası onu aramak üzere Mekke'ye vardılar ve Hz. Resulullah'a (s.a.v.) giderek Zeyd'i azad etmesini rica ettiler. Her ne kadar para istenirse vereceklerini söylediler. Hz. Resulullah (s.a.v.) onlara Zeyd'in azad olduğunu ve nereye isterse onlarla beraber gidebileceğini söyledi. Zeyd'i yanına çağırarak O'na babasını ve amcasını gösterdi. Zeyd de uzun müddet sonra onlarla görüştüğü için çok memnun olmuştu. Onlar annesinin Zeyd'in yokluğu döneminde keder ve yas içinde bulunduğunu, şimdi ise dönüşünü sabırsızlıkla beklediğini söyleyerek Zeyd'den onlarla beraber dönmesini istediler. Fakat Zeyd onlarla birlikte evine dönmeyi reddetti ve şöyle dedi: "Baba! Dünyada anne-babasını sevmeyen bir insan var mı? Kalbim senin ve annemin sevgisi ile doludur, yalnız Hz. Muhammed (s.a.v.)'e karşı olan sevgim sonsuzdur onun için onun yanından ayrılamam".

Zeyd'in hem babası hem de amcası onu evine dönmesi için ikna etmeye çalıştılar, fakat başaramadılar.

Zeyd, annesine sevgi dolu mesajını göndermekle birlikte, efendisinden ayrılmaya razı olmadı. Hz. Muhammed (s.a.v.) Zeyd'i hemen Kabe'ye götürdü, baba ve amcasının önünde onun bundan böyle oğlu sayılacağını ilan etti.

SORULAR :

- 1- Zeyd kimdir?
- 2- Zeyd'i evine götürmek üzere Mekke'ye kimler geldi?
- 3- Zeyd evine gitmeye neden razı olmadı?
- 4- Resulullah (s.a.v.) Kabe'de nasıl bir açıklama yaptı?

ÖMER'İN İSLAMİYET'İ KABUL EDİŞİ

Müslüman olmadan önce Ömer, İslam'ın belli başlı düşmanlarından idi. O, kahraman bir asker olarak tanınırdı. İslam dininin, bütün karşı koymalara rağmen gün geçtikçe yayıldığını görünce, bu yeni dini, temelli olarak ortadan kaldırmak üzere Ömer, Hz. Muhammed (s.a.v.)'i öldürmeye karar verdi. Kılıcını eline alarak Resulullah'ı (s.a.v.) öldürmek gayesiyle yola çıkan Ömer, yolda bir arkadaşıyla karşılaştı. Arkadaşının sorması üzerine Ömer ona "Muhammed'i öldürmeye" diye cevap verdi. Bunun üzerine arkadaş Ömer'e "Kardeşin Fatma ile eniştenin de İslam dinini kabul ettiklerini biliyor musun?" diye sorunca, Ömer çok öfkelenmiş ve Resulullah (s.a.v.)'den önce onlara hesap sormaya karar verdi. Kardeşi Fatma'nın evine yaklaşıncaya evden Kuran sesini duyan Ömer, Müslümanlardan birisi olan Habbab'ın evdekilere Kuran okuttuğunu işitti. Ömer eve girince Habbab hemen saklandı ve Fatma da Kuran yapraklarını gizlemeye çalıştı. Ömer kardeşi ve eniştesine İslam'a girdikleri haberinin doğru olup olmadığını sordu. Onlar Ömer'i yatıştırmaya ve sorusuna detaylı bir cevap vermeye çalıştılar. Yalnız Ömer detayları dinlemeye niyetli değildi. O eniştesini öldürmek için kılıcını kaldırdı. Yanında duran Fatma, kocasını korumak üzere hemen araya girdi. Bunu yapmakla hafifce yaralandı. Yüzünden kan akmaya başladı, Ömer'e baktı ve "Evet, biz Müslüman'ız ve Müslüman kalacağız, ne yaparsan yap" dedi. Kardeşinin yüzünden kan aktığını gören ve onun kesin ve açık cevabını işiten Ömer'in öfkesi yatıştı, Kuran yapraklarını görmek istedi. Fatma onun bu isteğini yapraklara zarar vereceğinden korktuğu için reddetti. Ömer onlara herhangi bir zarar gelmeyeceğine dair söz verdi. Fatma önce yıkanıp temizlenmesini istedi ve daha sonra Kuran yapraklarını ona verdi. Ömer sakinleşerek Kuran ayetlerini okumaya başladı ve hemen gerçek ona aşikar oldu. Hemen Müslüman olmaya karar

verdi. Bu arada Habbab (r.a.) da gizlendiği yerden çıktı ve şöyle konuştu: Allah'ın adına yemin ederim ki, daha dün Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) Hak Te'ala'ya Ömer yahut Amr B. Hişam'ın Müslüman olması için dua ettiğini duydum. Ey Ömer! Sendeki bu değişiklik Resulullah'ın duasının neticesidir. Ömer, Resulullah'ın (s.a.v.) nerede olduğunu sordu ve hemen oraya gitti. Kılıcı hala elinde idi. Resulullah (s.a.v.) ve bazı Sahabelerin bulunduğu eve varınca kapıyı çaldı. Ashab-ı Kiram (r.a.) kapı aralığından, kılıcı elinde kendisini görünce kapıyı açmakta tereddüt ettiler. Hz. Resulullah (s.a.v.) kapıyı açmalarını emir buyurdu. Ömer içeri girince Resulullah (s.a.v.) ona: “Ömer ne maksatla buraya geldin?” diye sordu. “İslam'ı kabul edip Müslüman olmaya geldim” diye cevap verdi. Resulullah (s.a.v.) ve Ashabı buna çok sevindiler ve hep beraber “Allah-ü Ekber” yani (Allah Yücedir) diye ağladılar. Bu haber bütün Mekke'ye yayıldı. Mekke'de nüfuzlu ve cesur olarak tanınan Ömer'in İslamiyet'i seçmesi, İslam düşmanlarını bozguna uğrattı.

O zamana kadar Müslümanlar kapalı kapılar ardında namaz kılarlardı. Ömer de aralarına katılınca namazlarını açık olarak eda etmeye başladılar. Ömer (r.a.) Müslüman olduktan sonra İslamiyet'e o kadar hizmette bulundu ki, birinci halife Hz. Ebubekir (r.a.)'den sonra Müslümanlara ikinci halife seçildi.

SORULAR :

- 1- Ömer kimdi ?
- 2- Resulullah'ı (s.a.v.) ne maksatla aramaya çıkmıştı?
- 3- Yolda onunla karşılaşan arkadaşı ona ne dedi?
- 4- Ömer'in kız kardeşinin adı nedir?
- 5- Ömer neden birdenbire değişiverdi?
- 6- Ashab-ı Kiram neden kapıyı açmak istemiyorlardı?
- 7- Mekkeli Müslümanlar, Ömer'in İslam'a katılma haberini nasıl karşıladılar?

HEP SENDEN YANAYIM

İslam dini yoksullarla düşkünler arasında çok rağbet gördü. Çok eziyetler çekmiş olan köleler, İslamiyet sayesinde azad edileceklerini ve köleliğin son bulacağını ümit ediyorlardı. Hayvanlardan daha aşağı derecede sayılan kadınlar, İslamiyet vasıtasıyla toplumda saygın bir yere kavuşacaklarını bekliyorlardı. Dolayısıyla İslamiyet’i kabul eden ilk Müslümanlar genel olarak işte bu çeşit zayıf Müslümanlardan meydana gelmişti.

Müslümanların sayısı arttıkça, Mekke kefereleri İslamiyet’i din olarak benimseyen Müslümanlara eziyet etmeye başladılar. Böylece İslamiyet’e karşı koyabilecekleri ve yayılmasını önleyebileceklerini zannediyorlardı. Resulullah (s.a.v.) da eziyet edilenlerin arasındaydı. Evi taşlandı, birçok defa üzerine çöp atıldı. Bütün bu zulümlere rağmen İslam dini yayılmaya devam etti. Bunu gören kafirler çok kaygılı idiler. Resulullah’ın (s.a.v.) amcası ve koruyucusu Ebu Talib’e bir delege göndermeye karar verdiler. Delege üyeleri Ebu Talib’e şöyle dediler “Sen bizim reislerimizdensin. Şimdiye kadar senin hatırın için yeğenine bir zarar vermedik. Bundan böyle ona söyle, bizim putlarımıza dil uzatmasın. Bunu kabul ederse aramızda bir anlaşmazlık kalmayacak. Eğer onu ikna edemezseniz, iki şeyden birisi mutlaka olacaktır. Ya yeğeninden vazgeçersin, yahut da bütün kavim senden vazgeçer.”

Ebu Talib bunu duyunca çok kaygılandı. Resulullah (s.a.v.)’ı çağırarak bütün hadiseyi ona anlattı. Resulullah (s.a.v.) onun sözünü dikkatle dinledi. Gözleri yaşlarla doldu. Amcasının kendi yüzünden eziyet çekmesini istemiyordu. Ona şöyle dedi: “ Kavmini terketme ve benden yana da olma derim sana. Allah şahidim olsun ki,

eğer onlar sağ elime güneşi, sol elime de ayı getirip sıkıştırsalar, Yüce Rabbimin bana bahşettiği gerçeği asla saklayamam.”

Yeğenin bu açık ve kesin cevabını duyan Ebu Talib şöyle cevap verdi: “Yeğenim! Kendi işine devam et ve bildiğin gibi hareket et. Olsun, milletim isterse beni terk etsin. Ben hep senden yanayım. “

SORULAR :

- 1- Resulüllah (s.a.v.) ‘ın amcasının adı neydi?
- 2- Mekkeliler Hz. Muhammed’in amcasını (s.a.v.) neden ziyaret ettiler?
- 3- Onların isteği neydi?
- 4- Resulüllah (s.a.v.) amcasına ne cevap verdi?

TAİF YOLCULUĞU

Mekkeliler Resulüllah'a (s.a.v.) o kadar eziyet ettiler ve İslamiyet'in yayılmasına öylesine karşı koymaya çalıştılar ki, Resulüllah (s.a.v.) için Mekke'de İslam dinini yaymak artık hemen hemen imkansız bir duruma gelmişti. Resulüllah (s.a.v.) bu eziyetlere katlanmaya razıydı. Yalnız artık İslam dinini yayma imkanları kısıtlanmış olduğundan hicret edip başka bir yere gitmeye karar verdi.

Bir gün Hz. Resulüllah (s.a.v.) Zeyd ile birlikte Mekke'ye hemen hemen yüz kilometre uzakta olan Taif şehrine gitti. Şehir reisleriyle görüşen Resulüllah (s.a.v.) onları İslam dinine davet etti. Hiç birisi onun sözlerine kulak vermedi. Bu kadarla kalmayıp üzerine serserileri saldırdılar ve onlar da kendisini taşıyarak şehir dışına kovdular. Zeyd bile yaralandı. Hazret-i Resulüllah (s.a.v.) kendisi de çok yaralı idi. Bacaklarından kanlar akmakta idi. Hz. Resulüllah (s.a.v.) ile Zeyd ikisi şehirden dışarı çıktılar. Yerli serseriler hala onların peşindeydi. Bu kovalama kilometrelerce sürdü.

Hz. Resulüllah (s.a.v.) Taif halkının bu davranışına çok üzüldü. Kendisi ve Zeyd biraz istirahat etmek için bir yerde durdular. Derken bir melek görüldü. "Sana ve arkadaşına eziyet edenler yok edilsin mi?" diye sordu. "Hayır" dedi Resulüllah. "En azından onların çocuklarının bir gün İslamiyet'i kabul ederek tek ilaha inanacaklarından eminim" buyurdu Resulüllah (s.a.v.).

Resulüllah'ın (s.a.v.) istirahat için çekildiği yer bir üzüm bağı idi. Bu bağ iki Mekkeli'ye aitti. Sahibi yaralı olduklarını görünce, Addas adlı bir köle ile kendilerine bir

tepsi üzüm ikram ettiler. Addas, Resulüllah'ın (s.a.v.) sözlerinden o kadar etkilendi ki, hemen Müslümanlığı kabul etti. Resulüllah'ın (s.a.v.) ellerini başını ve ayaklarını öperek hayır duasına nail oldu. Bir müddet sonra Resulüllah (s.a.v.) tekrar yola koyuldu ve Mekke'ye döndü.

SORULAR :

- 1- Resulüllah neden Taif'e gitti?
- 2- Taif, Mekke'den ne kadar uzaktadır?
- 3- Taif yolculuğunda Resulüllah'a karşı nasıl davranırlar?
- 4- Taif halkı Resulüllah'a karşı nasıl davrandılar?
- 5- Melek, Resulüllah' a ne dedi.
- 6- Resulüllah (s.a.v.) ne cevap verdi?

KORKMA; ALLAH BİZİMLE BERABERDİR

Hz. Muhammed (s.a.v.)'ın düşmanları İslam dininin ve Müslümanların gün geçtikçe ilerlediğini görünce çok öfkeleniler. İslam dininin onların hayat tarzına, inanç ve talimatlarına aykırı olduğunu düşündükleri için İslam'ın gelişmesini önlemek üzere Müslümanlara her çeşit zulüm ve haksızlığı reva görüyorlardı. Bu eziyet ve haksızlıklardan Resulullah (s.a.v.) dahil, hiçbir Müslüman kurtulmuş değildi. Yalnız bundan en fazla etkilenen, İslam'ı benimsemiş olan kölelerdi. Onların efendileri onları İslam'dan caydırmak için onlara dayanılmaz zulümler yapmaktaydılar. Yaz günlerinde, kavurucu sıcaklıkta çıplak yere yatırır, onların üzerine taşlar konulurdu. Delikanlılar her çeşit eziyet yapılmak üzere hedef seçilirdi. Köle olan bir Müslüman'ın ayak bileklerine ve boynuna bir ip bağlanır, taşlar ve kavurucu sıcaklıktaki kumlar üzerinde sürüklenirdi. Böylece vücudu kesik ve yara içinde kalırdı.

Müslümanlar dinlerine aşırı derecede bağlı oldukları için, bütün bu eziyetlere sabırla katlanırlardı. Fakat artık öyle bir an gelmişti ki, Mekke'de yaşayabilmeleri imkansızlaştı. Dolayısıyla Müslümanlar, Resulullah'ın izni ile Yesrib denen bir yere hicret etmeye karar verdiler. Yesrib'de İslam zaten yayılmıştı ve Müslümanlar orada huzur içindeydiler.

Bütün Müslüman aileler peşpeşe gizlice Yesrib'e hicret ettiler. Bazen bir gecede koca bir sokak Müslümanlarca boşaltılırdı. Ertesi sabah Mekke'liler kapıların kilitlendiğini ve evdeki Müslümanların ise yerlerini terk ettiklerini görürlerdi. Sonunda Mekke'de

yalnız Resulüllah (s.a.v.) ve birkaç Ashabı kalmıştı. Onlar da hicrete hazırlanmaktaydılar. Resulüllah (s.a.v.) Cenab-ı Hak'tan hicret için emir beklemekteydi. Mekkeliler bütün bunları görmekteydiler. Onlar Müslümanların Yesrib'de rahat etmelerini istemiyorlardı. Bütün Mekke reisleri bu konuyu tartışmak üzere toplandılar. Resulüllah (s.a.v.)'ı geciktirmeden öldürmeye karar verdiler. Bu sorumluluğu paylaşmak maksadıyla her kabileden birer kişiyi seçtiler. Bu amaçla belli bir geceyi seçerek, o gecede Resulüllah (s.a.v.)'ı öldürmeyi kararlaştırdılar. Tam o sırada Hak Te'ala tarafından Hz. Resulüllah (s.a.v.)'a hicret etmesi için emir geldi. Tesadüfen Resulüllah (s.a.v.)'ın hicret için kararlaştırdığı gece, Mekkelilerin kendisini öldürmek için planladıkları geceydi.

Hz. Resulüllah (s.a.v.)'ın hicretini haber alan Hz. Ebu Bekir (r.a.) kendisine refakat etmek üzere Resulüllah (s.a.v.)'dan izin istedi. Ertesi akşam hava kararır kararmaz, Hz. Resulüllah (s.a.v.)'ı öldürmek için seçilmiş olan kişiler evini sardılar. Hz. Resulüllah (s.a.v.) kimsenin haberi olmadan evinden çıktı. Hz. Ebu Bekir (r.a.) ile birlikte yola çıkan Hz. Resulüllah (s.a.v.) şehir dışında tepelerle çevrilmiş Sevr Mağarasında gizlendi. Mağaranın girişi çok dardı ve sürünerek içeri girilebiliyordu. Bu Mağara her çeşit vahşi hayvanlara karşı emniyetli de değildi.

Ertesi sabah Hz. Resulüllah (s.a.v.)'ın evinden çıkıp gitmeyi başardığını öğrenen Mekkeliler Onu aramak için arkadan adamlarını gönderdiler. Her kim Hz. Muhammed'i ölü ya da sağ ele geçirirse yüz deve ile ödüllendirilecekti. Takipçiler ayak izlerine bakarak Hz. Resulüllah (s.a.v.) ve Ebu Bekir (r.a.)'ın gizlendiği mağaranın girişine vardılar. Aralarından birisi: "Ayak izleri daha ileri gitmiyor. Dolayısıyla Muhammed (s.a.v.) eğer bu mağarada değilse, ya yere girmiş yahut da göğe yükselmiştir" dedi. Herkes bu söz ile alay etti. Mağaranın iyi bir sığınak olmayacağını

bildikleri için içine bile bakmadılar. Böyle tehlikeli bir mağaraya girip canını kim tehlikeye atabilirdi?

Düşmanların mağaranın ağzında olduklarını fark eden Hz. Ebu Bekir (r.a.) Resulullah (s.a.v.) için endişe ediyordu. Onların seslerini işitiyor, ayaklarını da görebiliyordu. Resulullah (s.a.v.) ona :

“Endişe etme, Allah (c.c.) bizimle beraberdir” buyurdu. Bunu duyan Ebu Bekir (r.a.) rahatladı. Mekkeliler de ümitsizlik içinde geri döndüler. Hz. Resulullah (s.a.v.) ile Hz. Ebu Bekir (r.a.) orada iki gün iki gece geçirdiler. Daha sonra yine yola çıktılar ve birkaç gün sonra Yesrib’e vardılar. Oradaki Müslümanlarca sevgi ile karşılandılar.

SORULAR :

- 1- Müslümanlar Mekke’den niçin hicret ettiler?
- 2- Mekkeliler, Resulullah (s.a.v.) aleyhinde ne planladılar?
- 3- Resulullah (s.a.v.) düşmanlarından nasıl kurtuldu?
- 4- Mekke’den Yesrib’e hicret ettiği sırada Resulullah (s.a.v.)’a kim refakat etti?
- 5- Onlar nereye sığındılar?
- 6- Takipçiler neden mağaranın içine bakmadılar ?
- 7- Mekkelilerin Resulullah (s.a.v.)’ı diri ya da ölü ele geçiren için ortaya koyduğu ödül neydi?
- 8- Hz. Ebu Bekir (r.a.) mağaradayken niçin endişeliydi?
- 9- Hz. Resulullah (s.a.v.) Hz. Ebu Bekir’e (r.a.) ne cevap verdi?
- 10-Hz. Resulullah (s.a.v.) ile Hz. Ebu Bekir, mağarada ne kadar kaldılar?

ALTIN BİLEZİKLER

Hz. Resulüllah (s.a.v.) Mekke’de doğdu. Orada büyüdü. Dolayısıyla Mekke’yi çok seviyordu ve oradan hicret etmek zorunda kaldığı zaman çok üzülmesi de tabii bir durumdu. Hz. Muhammed Resulüllah’ın (s.a.v.) ataları da Mekke’de doğdular ve yine orada vefat ettiler. Kendisine ilk vahiy de Mekke civarında geldi. Mekke’den hicret etmeye mecbur kalan Hz. Muhammed Resulüllah (s.a.v.) mübarek yüzünü Mekke’ye çevirdi ve bir tepe üzerinden şehre bakarak şöyle buyurdu: “Ey benim sevgili şehrim! Seni dünyadaki her şehirden daha fazla seviyorum. Ancak senin halkın beni içinde barındırmıyor.”

Hz. Resulüllah (s.a.v.) ile Hz. Ebu Bekir (r.a.) gizlendikleri mağarada iki gün iki gece kaldılar. Daha sonra Yesrib’e doğru yola koyuldular. Süraka B.Malik de takipçiler arasındaydı. Mekkelilerin vereceği mükafatı biliyordu. Birgün kuzeye doğru gitmekte olan iki deveyi görünce hemen develerin kimlere ait olduğunu anladı. Hemen atını o tarafa sürdü. Çok gitmeden atı tökezledi ve kuma gömüldü; Süraka da üzerinden yere yuvarlandı. Hemen oklarını çıkardı ve eski bir Arap geleneğine göre falına baktı. Oklardan şansının kötü olduğunu anladı. Yalnız mükafata öyle heveslenmişti ki kovalamacadan vazgeçmeyi istemiyordu. Hemen atına bindi ve tekrar onların peşine düştü. Develere çok yaklaşınca atı tekrar tökezledi ve Süraka tekrar yere düştü. Yine oklarla fala baktı ve şansının iyi olmadığını öğrendi. Bunun üzerine fikrini değiştirdi. Her ikisinin Hak Te’ala (c.c.)’nın korunmasında olduğunu anlamıştı. Arkalarından seslenerek onları çağırırdı, ne amaçla peşlerinden geldiğini anlattı ve

artık niyetinin değiştiğini de onlara bildirdi. Süraka yaklaşınca Hz. Resulüllah (s.a.v.) ona şöyle dedi: “Süraka! İnan şahının altın bileziklerini kendi ellerinde görünce nasıl hissedeceksin?”

Süraka bu sözü şaşkınlık ve memnuniyetle karşıladı. Hz. Ömer (r.a.) zamanında İnan, Müslümanlar tarafından fethedildi. İnan hazineleri ile belli törenlerde şahın kullandığı altın bilezikler de Müslümanların eline geçmişti. Hz. Ömer (r.a.) Süraka’yı çağırđı ve altın bilezikleri takmasını söyledi. “Bunları nasıl takabilirim? İslam dinine göre erkek için altın kullanmak yasaktır” dedi. Süraka (r.a.) “Biliyorum; ancak Hz. Resulüllah (s.a.v.) önceden haberler verdiğine göre bunları mutlaka takacaksın” dedi. Hz. Ömer (r.a.) bunu duyan Süraka (r.a.) altın bilezikleri eline taktı ve böylece Hz. Resulüllah’ın (s.a.v.) yıllar önce verdiği haber gerçekteşmiş oldu.

SORULAR:

- 1- Hz. Resulüllah (s.a.v.) Mekke’den ayrıldığına niçin üzgündü?
- 2- Mekke’ye bakarak Hz. Resulüllah (s.a.v.) ne buyurdu?
- 3- Süraka kimdi?
- 4- Süraka fikrini neden değiştirdi?
- 5- Hz. Resulüllah (s.a.v.)’ın altın bileziklerle ilgili önceden verdiği haber nasıl gerçekteşti?

İKİ GENÇ KARTAL

Mekke'den hicret etmeye mecbur kalan Hz. Resulüllah (s.a.v.) Yesrib'e yerleşmeye karar verdi. Yesrib'e Resulüllah'ın hicretinden sonra Medine-tün Nebi yahut yalnız Medine denmeye başlandı. Resulüllah'ın (s.a.v.) hicretinden önce Medine'de İslam dini yayılmıştı ve oranın halkının büyük bir kısmı Müslüman'dı. Gün geçtikçe orada Müslümanların sayısı artmaya devam etti ve çok geçmeden Medine İslam şehri oldu.

Mekkeliler, İslam dininin Medine'de rağbet edilmeye başladığını ve Müslümanların da orada rahat ettiğini görünce Medine'ye saldırmaya karar verdiler. Bu amaçla bin kişilik çok tecrübeli ve silahlı bir ordu kuruldu. Bu ordu, Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) ın Medine'ye gelişinden bir sene sonra, Medine'ye doğru harekete başladı. Hz. Resulüllah (s.a.v.) bunu haber alınca hemen Ashab-ı kiram (r.a.) ile istişarede bulunarak düşmanla savaşmak üzere 313 kişilik küçük bir birlik hazırladı. Bunların çoğu tecrübesizdi. Bazıları hiç savaşa katılmamış olan delikanlılardı. Bunların silahları da yoktu ve ellerinde yalnız iki at ve birkaç deve bulunmaktaydı. Bu Müslümanlarla kafirler arasında ilk savaş olacağı için ihtiyar, genç her Müslüman savaşmak ve kendi kahramanlıklarını göstermek istiyordu. Müslümanların hepsi dinleri uğruna canlarını feda etmeye hazır dılar. İşte Hazret-i Resulüllah (s.a.v.) başkanlığında Mekkelilerle savaşmak için şehir dışına çıkan Müslümanların durumu böyleydi. Her iki ordu Bedir meydanında karşılaştılar. Müslüman askerler arasında tecrübeli askerlerden birisi de Abdurrahman B. Avf (r.a.) idi. Özlediği güne kavuştuğu için memnundu. Artık savaş meydanında beceri ve kahramanlığını gösterebilirdi.

Hz. Resulullah (s.a.v.) savaş için Müslüman savaşçıları bir düzene koyunca, Abdurrahman B. Avf (r.a.) her iki yanında genç delikanlıları görünce çok üzüldü. Her iki yandan korumasız olduğunu hissetti ve çok dikkatli olması gerektiğini düşündü. Derken delikanlılardan birisi: “Amca! Resulullah’a (s.a.v.) zulüm eden ve Müslümanlara eziyetler eden Ebu Cehil nerede?” diye sordu. Abdurrahman bu delikanlının sorusuna daha bir cevap vermeden diğer delikanlı da ona aynı soruyu sordu. Bunun üzerine Abdurrahman B. Avf (r.a.) Mekkeli ordunun ortasında bir ata binmiş iyi bir koruma da olan Ebu Cehil’e işaret etti. Abdurrahman B. Avf (r.a.), Ebu Cehil’i işaret eder etmez, her iki delikanlı da kartal hızıyla düşman ordusunun içine daldılar. Bu saldırı o kadar ani idi ki, Ebu Cehil’i korumakta olan askerler de dâhil, herkes buna şaşa kaldı. Askerler reislerini koruyabilmek ve delikanlılara engel olabilmek için onlara saldırdılar. Delikanlılardan birisi omzundan yaralandı ve eli işlemez duruma geldi. Fakat o, tek elle savaşmaya devam etti. Öteki delikanlı da yaralanmıştı, ama o da savaştan vazgeçmedi. Her ikisi savaşarak ilerlemeye devam ettiler ve sonunda Ebu Cehil’e yetiştiler ve ona öyle şiddetli bir şekilde saldırdılar ki o, ağır yaralı olarak yere yuvarlandı. Delikanlıların bu kahramanca savaşı tecrübeli Müslüman askerleri bile hayrete düşürdü.

SORULAR:

- 1- Bedir savaşı ne zaman oldu?
- 2- Medine’ye saldırmak üzere yola çıkan Mekkeli keferelerin sayısı ne kadardı?
- 3- Mekkeli orduya karşı koymak üzere toplanan Müslümanların sayısı ne kadardı?
- 4- Ebu Cehil kimdi? Nasıl öldürüldü?
- 5- Mekkeliler ile Müslüman kuvvetler arasında karşılaştırma yapınız.

UHUD MUHAREBESİ

Bedir savaşında yenilgiye uğrayan Mekkeli Kureyşliler, Medine'ye tekrar saldıracaklarını duyurdular. Onlar hemen savaş hazırlıklarına başladılar ve bir sene sonra daha büyük ve daha güçlü bir ordu ile tekrar Medine'ye saldırdılar. Onların ordusu yediyüz zırhlı ve ikiyüz de atlı olmak üzere üçbin askerden oluşuyordu. Mekkeli ordunun Medine'ye saldırmak üzere yola çıktığı haberini alan Hz. Resulullah (s.a.v.) ashabını toplantıya çağırıldı. Hz. Resulullah (s.a.v.) sonunda bin kişilik bir ordu ile şehir dışına çıktı. Medine dışında az bir mesafede konaklayan bu ordu geceyi orada geçirdi. Ertesi sabah Hz. Resulullah (s.a.v.) Medine'deki bazı Yahudilerin de Müslüman ordusuna katıldıklarını görünce şehir dışında savaşmaya mecbur olmadıklarından dolayı, onları geri gönderdi. Abdullah B. Ubey de Müslüman ordusunda bulunuyordu. Bir münafık olduğu için O, Hazret-i Resulullah'ın (s.a.v.) Yahudileri geri gönderme emrine itiraz etti. Ona göre Müslüman ordusu, Mekkeli orduya karşı koyabilecek güçte değildi. Yahudiler geri döner dönmez o da üçyüz yandaşıyla birlikte geri çekildi. Böylece Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) kumandasında yalnız yediyüz asker kaldı. Onların da ancak yüz tanesi silahlıydı.

Müslüman ordusu, Uhud denen bir yere vardı. Hz. Resulullah (s.a.v.) meydanın arka tarafında dar bir geçitte elli kişiyi nöbetçi olarak görevlendirip onlara geçidi sonuna kadar korumalarını, kendi emri olmadan yerlerinden ayrılmamalarını emretti. Geri kalan kuvvetleriyle birlikte Hz. Resulullah (s.a.v.) beş misli daha büyük ve o kadar daha iyi silahlı bir orduya karşı cephe aldı.

Savaş başlar başlamaz, Mekkeliler savaş meydanında yenilgiye uğrayıp geri çekilmeye ve

Müslüman askerler de onları kovalamaya başladı. Bunu gören geçidi korumak üzere görevlendirilmiş olan askerler de düşmanları kovalama işine heveslendiler. Kumandanları onlara Hz. Resulüllah (s.a.v.)'ın açık emrini hatırlatarak düşmanları kovalamaktan alıkoymaya çalıştı. Ancak onların çoğu, düşmanların kaçmasından sonra artık geçitte bir işleri kalmadığını söyleyerek yerlerinden ayrıldılar.

Sonradan büyük bir Müslüman General olan Halid B. Velid adlı Mekkeliler kumandanı, bu korumasız geçidi gördü ve arkadaşı Amr B. As'ın dikkatini o geçide yöneltti. Her iki general de kaçmakta olan askerlerini dururdular ve dağın arkasında geçide doğru harekete geçtiler. Geri kalan Müslüman nöbetçileri şehit ettiler ve arkadan Müslümanlara saldırdılar. Bu saldırı o kadar ani oldu ki sonunda herşey karmakarışık oldu. Müslüman savaşçıların düzeni bozulmuştu. Bazıları düşmanın yenilgiye uğradığını zannederek savaş meydanından çekilmişlerdi. Ancak birkaç Ashab Hz. Resulüllah (s.a.v.) ile beraber kalmıştı ve savunma görevi yapmaktaydılar. Mekkeliler ise arkadaşlarının savaş seslerini duyarak savaşa katılmak üzere geri döndüler.

Hz. Resulüllah (s.a.v.) büyük bir tehlikedeydi. Çevresinde olup kendisini korumakta olanlar düşmanın şiddetli saldırısına karşı savaşarak teker teker şehit düşmekteydiler. Düşman Hz. Resulüllah'a (s.a.v.) üst üste ok atmaya başladı. Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) Ashabından olan Talha (r.a.) Resulüllah'ı (s.a.v.) korumak gayesiyle elini uzatarak çehresine siper etti. Arka arkaya atılan oklar elini delerek omzuna saplandı. O, kan revan içinde kaldı, acıyı hissetti fakat elini aşağıya indirmede. Sonunda elini tamamen kullanamaz oldu. Hz. Resulüllah (s.a.v.)'a taşlar bile atıldı. Hatta bir taş mübarek yüzüne dahi isabet etti. Yine bu taşlama sonucu miğferinin bazı halkaları yanağına saplandı. Böylece o, şehit Müslüman yığınlarının arasına

baygın düştü. Mekkeliler Hz. Resulüllah'ı (s.a.v.) öldürdüklerini zannederek geri çekildiler. Müslümanlar bile biran için onun şehit düştüğünü zannettiler. Bu haber hemen çabucak her tarafa yayıldı. Medine'deki kadınlarla çocuklar bile gerçeği öğrenmek üzere Uhud Meydanına doğru koştular.

Geri kalan Müslüman savaşçılar Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) düştüğü yere üşüştüler. Hz. Resulüllah (s.a.v.) çok geçmeden ayıldı.

Müslümanların kumandanı Ebu Süfyan arkadaşlarıyla birlikte şöyle bağırdı: "Muhammed'i öldürdük" Hz. Resulüllah (s.a.v.) arkadaşlarına susmalarını tembih etti. Müslümanlardan bir cevap alamayan Ebu Süfyan, Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) ölümüne kesin olarak kanaat getirdi. O, yine bağırdı: "Ebu Bekir'i öldürdük". Müslümanlardan yine cevap gelmedi. Düşmanların kumandanı yine bağırdı: "Biz Ömer'i de öldürdük". Hz. Resulüllah (s.a.v.) Müslümanlara yine ses çıkarmamalarını tembih etti. Ebu Süfyan: "Her üçünü öldürdük" diye bağırdı. Daha sonra Tanrı olarak taptıkları "Hübül" adlı putun ismini anarak: "Yaşasın Hübül" diye bağırdı. İşte o anda Hz. Resulüllah (s.a.v.) Müslümanlara cevap verebileceklerini söyledi: "Ya Resulüllah! Ne diyelim?" dediler. Resulüllah (s.a.v.): "En büyük ve en yüce Allah'tır. Bütün hamd-ü sena O'na aittir" deyiniz buyurdu.

Bu cevabı işitenler Hz. Resulüllah (s.a.v.) ile Ebu Bekir (r.a.) ve Ömer (r.a.)'in yaşamakta olduklarını anladılar ve ümitsizliğe kapıldılar. Gerçi Müslümanlar sayıca çok azalmışlardı. Fakat yine de Mekkeliler onlara tekrar saldırmaya cesaret edemediler ve Mekke döndüler.

SORULAR :

- 1- Uhud savaşında Mekkeli ordu ile Müslüman Medineliler ordular arasında bir mukayese yapınız.
- 2- Müslümanlar geçidi neden savunmasız bıraktılar?
- 3- Arkadan Müslümanlara saldıran Mekkeli kumandanlar kimlerdi?
- 4- Talha kimdir? Bu savaşta gösterdiği kahramanlıkları açıklayınız.
- 5- Hübül neydi? Ebu süfyan onu neden yüceltmeye çalıştı.
- 6- Mekkelilerin attıkları sloganlara karşı Hz. Resulü Allah'(s.a.v.) ın cevabı neydi?
- 7- Abdullah B. Übey kimdir? Uhud savaşında o, nasıl bir rol oynadı?
- 8- Bu savaşta Müslümanların zaferinin kargaşaya dönüşmesinin sebebi nedir? Açıklayınız.

İLGİNC BİR YARIŞMA

Müslümanlar Uhud meydanında Mekkeli ordu ile savaşmak için Medine'den çıktıkları zaman aralarında İslam için savaşmak isteyen bazı gençler bulunuyordu. Onlar da düşmanlarına karşı savaşmaya hevesliydi. Hz. Resulullah (s.a.v.) onları farkettiler ve geri dönmelerini istedi. Bu delikanlılar arasında Zeyd B. Salut, Ebu Hüdri, Samurah B. Cündüle ve Rafe B. Hüdeye de vardı.

Zeyd bir öksüzdü. Uhud savaşı esnasında o, bir delikanlıydı. Savaşa katılmak istediysen de Hz. Resulullah (s.a.v.) tarafından geri gönderilmişti. Ebu Said Hüdri onun yaşındaydı. O, da savaşta yer almayı çok istiyordu. Babası Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) huzuruna çıktı ve "Ya Resulullah! Oğlum güçlüdür. Savaşa katılmasına izin verilirse çok iyi savaşacağından eminim" dedi.

Hz. Resulullah (s.a.v.) tekrar delikanlıya baktı ve onu övdü. Bununla birlikte daha çok küçük olduğu için savaşa katılmayıp geri dönmesine karar verdi.

Rafe adlı başka bir delikanlı da aynı yaşlardaydı. Onun babası da : "Ya Resulullah! Oğlum Rafe iyi bir okçudur. Eğer savaşa katılmasına müsaade buyurursanız çok iyi olur" dedi.

Hz. Resulullah (s.a.v.) Rafe'ye baktığı zaman o, boyunu daha uzun göstermek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Hz. Resulullah (s.a.v.) buna gülümsedi ve savaşa katılmasına izin verdi.

Samurah da yaşı dolayısıyla geri çevrilmişti. O, babasına şikâyetle bulunarak: "Hz. Resulullah (s.a.v.) Rafe'nin savaşa katılmasına izin verdi, ama beni geri çevirdi. Oysa ben ondan daha güçlü olduğum için onu

yenebilirim” dedi. Bu durum Hz. Resulullah (s.a.v.)’a iletildi. Hz. Resulullah (s.a.v.) her iki delikanlıyı çağırdı ve Samurah’a iddiasını ispat etmesini emir buyurdu. Güreş başladı ve Samurah hemen Rafe’yi yere serdi. Hz. Resulullah (s.a.v.) bunu gülümseyerek seyretti ve Samurah’ın da savaşa katılmasına müsaade buyurdu.

Savaşta her iki delikanlı da cesurca savaştılar. Rafe, usta bir okçu olduğunu kanıtladı; fakat yine de düşmanlardan gelen bir ok onu göğsünden yaraladı. Göğsüne saplanan ok çıkarılmaya çalışıldı, fakat başaramadı. Okun ucu kırıldı ve vücudunda kaldı. Bu yara geçici olarak iyileştirse de ihtiyarlığında tekrar nüksetti ve ölümüne neden oldu.

SORULAR :

- 1- Müslüman ordusuna katılan bazı delikanlıların isimlerini açıklayınız.
- 2- Hz. Resulullah (s.a.v.) onları neden geri çevirdi?
- 3- Rafe’nin savaşa katılmasına niçin izin verildi?
- 4- Samurah savaşa katılmayı nasıl başardı?
- 5- Savaş esnasında Rafe’ye ne oldu?

İKİ ŞEHİT

Bu Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) iki Ashabının hikayesidir. Onların adları Zeyd ve Hübeyle idi. Her ikisi de hayatını İslamiyet'e adanmışlardı. Benu Lehyam'ın 'Adl' ile 'Karah' adlı iki kabile temsilcileri Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) huzuruna çıktılar ve kabilelerinin İslam dinine ilgi duyduklarını söylediler. Bazı hocaları gönderip onlara İslam dinini öğrenme konusunda yardımcı olmasını rica ettiler. Hz. Resulüllah (s.a.v.) on Ashabını göndermeye karar verdi. Zeyd ve Hübeyle de aralarındaydı. Bu on kişilik kabile Benu Lehyam'ın oturduğu bölgeye varınca aldatıldıklarının farkına vardılar. Aslında bu kabile İslam'ın büyük düşmanlarındandı ve İslam ulemasını öldürmek gayesiyle böyle bir plan hazırlamışlardı. İkiyüz silahlı kişi, oklarla ve diğer silahlarla bu ufak kabileye saldırdı. Müslümanlar hemen bir tepeye sığındılar ve düşmana karşı koymaya çalıştılar. Kâfirler teslim olmak üzere aşağı indikleri takdirde Müslümanların hayatlarının bağışlanacağını ileri sürdüler. Yalnız Müslümanlar kâfirlerin sözlerine inanmadılar ve sonuna kadar savaşmaya karar verdiler. Nitekim kendilerine saldırıldığı zaman cesurane bir şekilde karşılık verdiler. Ancak sayıca az olduklarından dolayı fazla dayanamadılar. Onların yedisi şehit düştü. Geri kalan üç kişiye yine, teslim oldukları takdirde hayatlarının bağışlanacağı ileri sürüldü. Bunun üzerine geri kalan üç kişi teslim oldu. Onlar tepeden iner inmez hemen yakalanıp hapsedildiler ve iplerle bağlandılar. Onlardan birisi buna itiraz etti ve onlarla beraber gitmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine kâfirler hemen onu öldürdüler.

Geride kalan iki kişi Zeyd ile Hübeyle esir olarak Mekke'ye götürüldüler ve köle olarak satıldılar. Hübeyle'i

satın alan kişi, Bedir savaşında öldürülmüş olan babasının öcünü almak için Hübeyle’i öldürmek niyetindeydi.

Bir gün Hübeyle (r.a.) ustura ile tıraş olurken sahibinin küçük oğlu, ne yaptığını merak ederek yanına yaklaştı. Hübeyle (r.a.) çocuğu kucağına aldı ve onunla konuşmaya başladı. Çocuğun annesi bu durumu görünce, Hübeyle’nin çocuğuna zarar vereceğinden korktu. Hübeyle, annesinin endişeli yüzünü farkettiler ve “Korkma! Çocuğuna zarar verecek değilim. Biz Müslümanlar asla hile yapmayız” dedi. Kadın bundan o kadar etkilendi ki daha sonra hiç Hübeyle (r.a.) gibi bir esir görmediğini söyler dururdu.

Hübeyle günlerce esir kaldı. Sonunda öldürüleceği gün geldi çatı. Öldürülmesinden önce yüzlerce insan toplandı. Onlar son isteğinin ne olduğunu sordular. Kısa bir zaman istedi ve namaz kılmak istediğini bildirdi. Buna izin verdiler. Çabucak namazını eda etti. Daha sonra : “Uzun bir namaz kılmak istiyordum. Ancak ölümden korktuğumu zannetmeyesiniz diye fazla uzatmadım” dedi. Daha sonra şu şiirleri okumaya başladı:

“ Müslüman iken öldürüldüğüm zaman önemsemem,
Cesedim Allah için hangi tarafa düşer.
Bu Yüce Allah’ın lütfudur. O, yüce isterse
Benim parçalanmış cesedimi de mübarek kılar”.

Bunları okuyup bitirir bitirmez, kılıçla kellesi uçuruldu ve böylece o, şehit edildi.

Öteki esir Zeyd (r.a.) ise öldürülmek üzere dışarı çıkarıldı. Mekke reisi ona yaklaştı ve : “Muhammed senin yerinde olaydı, sen de ailenin yanında emniyet içinde olsaydın istemez miydin?” diye sordu. Zeyd onların bu sorusuna karşılık: “Yüce Allah (c.c.) şahidimdir Hz.

Muhammed (s.a.v.)'in mübarek ayağına bir diken batacağına canım çıksın isterim". Bunu ifade eden Zeyd de Allah rızası ve İslamiyet uğruna canını feda etti.

SORULAR :

- 1- Resulüllah!(s.a.v.) tan hocalar isteyen kabilelerin adlarını söyleyiniz.
- 2- Benü Lehyam'a kaç hoca gönderildi?
- 3- Müslüman hocalar Benü Lehyam'ın sınırlarına ulaşınca onlara ne oldu?
- 4- Çocuğun annesi, yavrusunu Hübeyle'nin kucağında görünce neden korktu?
- 5- Hübeyle namazını neden acele bitirdi?
- 6- Mekke Reisi Zeyd'e ne söyledi?
- 7- Zeyd ona ne cevap verdi?

ALLAH'IN KILICI

Bazı Hıristiyan kabilelerin Suriye sınırında büyük bir ordu kurmaya çalıştığı haberi Medine'ye ulaşınca, Hz. Resulullah (s.a.v.) onbeş kişilik delegeyi onlarla anlaşmaya gönderdi fakat onların anlaşmaya niyetli olmadığını gördü. Düşman onlara saldırdı ve hepsi öldürüldü.

Hz. Resulullah (s.a.v.) bunu haber alınca çok üzüldü ve zalimlere ceza vermek üzere bir ordu gönderilmesine karar verdi. Tam o sırada düşmanların dağıldığını öğrendi. Dolayısıyla O, da savaştan vazgeçti ve onun yerine Basra sınırındaki huzursuzluktan bahsetti. Mektup Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) El- Hadis adlı sahabeti tarafından Gassan kabilesi reisi olan Basra kralına götürüldü.

El-Haris yoldayken Gassan'ın adamları tarafından yakalanarak öldürüldü. Bu çok büyük bir tahrik idi. Hz. Resulullah (s.a.v.) bunun üzerine Hıristiyanları cezalandırmak üzere üçbin kişilik bir orduyu görevlendirdi. Zeyd B. Harsa ordunun başına geçirildi.

Hz. Resulullah (s.a.v.) eğer Zeyd öldürülürse Cafer B. Ebi Talip yerine geçsin; Cafer de öldürülürse Abdullah B. Revaha'nın onun yerini almasını emretti. Abdullah da öldürülürse Müslümanlar kumandanlarını kendileri seçeceklerdi. Bunu duyan bir Yahudi, Zeyd'e: "Eğer Muhammed, Allah'ın peygamberi ise, sen sağ dönmezsin" dedi. Zeyd ona: "Ben ister döneyim, isterse dönmeyeyim. Yalnız şüphe yok ki Muhammed (s.a.v) Allah'ın Resulüdür" cevabını verdi. Bu ordu Suriye sınırına varınca, Roma İmparatoru'nun Müslümanlara karşı yüzbin kişilik büyük bir ordu topladığını öğrendiler. Hatta yerli kabilelerden oluşan yüzbin asker de Müslümanlara karşı,

İmparator'un ordusuna destek vermek için oluşturuldu. Müslümanlar sayıca çok az olmasına rağmen imanlarına ve dinlerine olan bağlılıklarından dolayı kahramanca savaştılar. Tam Hz. Resulullah (s.a.v.)'ın buyurduğu gibi daha önce Zeyd, ondan sonra da Cafer ile Abdullah (r.a.) arka arkaya savaşta şehit düştüler. En sonunda kumandayı Halid B. Velid aldı.

Cafer kumandan iken bayrağı elinde tutuyordu. Derken sağ eli uçuruldu. O, hemen bayrağı sol eline aldı. Çok geçmeden sol elini de kaybetti. O, kopmuş olan ellerinden sonra yaralı dirsekleriyle bayrağı göğsünde taşımaya çalıştı. Halid B. Velid çok tecrübeli bir askerdir. İslam ordusunun başına geçince O, askerleri tekrar düzene sokarak yeni bir düzenleme yaptı. Arka saflarda olanlar ön saflara getirildiler ve sağ kanatta olanlar da sol kanada yerleştirildiler. Düşmanlar bu yeni düzen dolayısıyla korkuya kapıldılar ve İslam Ordusunun takviye edildiğini sandılar. Halid böylece askerlerini koruyup önemli zayıat vermeden geri getirmeyi başardı.

Bütün bu savaş Hz. Resulullah (s.a.v.)'a bir rüyada gösterildi. O, Medine'deki Müslümanları topladı ve onlara şöyle dedi: "Askerlerimiz başarı ile dönüyorlar. Onlar kahramanca savaştılar. Onların kumandanları Zeyd, Cafer ile Abdullah (r.a.) sırayla şehit oldular. Onlara hayır duası ediniz. Onların şahadetinden sonra bayrak Halid B. Velid'in eline geçti. O, Allah'ın kılıçlarından birisidir. İslam Ordusunu tehlikeli bir durumdan koruyarak geri getirmeyi başarmıştır. Şu anda onlar yoldadırlar."

İşte bu hadisten sonra Halid'in ismi "Seyfullah" yani "Allah'ın kılıcı" oldu.

SORULAR:

- 1- Bu savaşın sebebi neydi?
- 2- Gassan Kabile reisine gönderilen temsilcinin adı nedir?
- 3- Hz. Resulüllah (s.a.v.) İslam Ordusuna sırayla 3 kişiye neden kumandan tayin etti?.
- 4- Hz. Resulüllah (s.a.v.) tarafından tayin edilen 3 kumandanın adlarını söyleyiniz.
- 5- Her 3 kumandan Şehit olduktan sonra İslam Ordusuna kim kumandan seçildi?
- 6- Halid B. Velid bu savaşta hangi düzenlemeyi yaptı?
- 7- Bu savaşta Cafer'in gösterdiği cesareti aēıklayınız.
- 8- Hz. Resulüllah (s.a.v.) Halid B. Velid'e hangi lakabı ihsan eyledi?

BİR MUCİZE

Ebu Hüreyre (r.a.) birçok Ashab gibi zamanının büyük bir kısmını Nebevi Camii'nde geçiren bir zat idi. Bu Ashab-ı kiram'a (r.a.) "Ashab-ı Süffeh" denilirdi. Bunlar yalnız başkalarının fedakarlığı ile geçinirler ve hep Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) huzurunda bulunurlardı. Onların esas amacı Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) mübarek sözlerini dinlemek; iş ve hareketlerini müşahede etmek ve edindikleri bilgiyi başkalarına aktarmaktı. Bir gelirleri de olmadığından çoğu kez uzun süre aç kalırlar, ama yine de şükrederlerdi.

Ebu Hüreyre'nin (r.a.) asıl ismi Ömer idi. Bir kedisi vardı. Onu çok severdi. Dolayısıyla lakabı "Ebu Hüreyre" yani "Kedilerin Babası" olmuştu. Bir defasında o, üç gündün beri aç idi. Hz. Resulullah (s.a.v.) onu görünce aç olduğunu anladı ve bir şeyler yemek isteyip istemediğini sordu. Ebu Hüreyre (r.a.): "Elbette ya Resulullah (s.a.v.)! Bir şey bulursam yerim" dedi. O gün Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) evinde yemek yoktu. Ancak birisinin getirdiği bir bardak süt bulunmaktaydı. Hz. Resulullah (s.a.v.), Ebu Hüreyre'ye (r.a.) arkadaşlarını da çağırmasını emir buyurdu.

Ebu Hüreyre (r.a.) camiye gidip bütün Ashab arkadaşlarını çağırdı. Tam yedi kişi oldular. Hz. Resulullah (s.a.v.) Ebu Hüreyre'ye (r.a.) süt bardağını bütün Ashaba sırayla ikram etmesi ve her birisine doyuncaya kadar süt içmesini emir buyurdu. Onların her birisi doyasıya süt içtikten sonra bardakta yine de süt vardı.

Hz. Resulullah (s.a.v.), Ebu Hüreyre'ye (r.a.): "Artık ikimizden başka kimse kalmadı. Haydi sen de iç artık" buyurdu.

Ebu Hüreyre süt kabını aldı ve içmeye başladı. Resulüllah (s.a.v.) ona doyuncaya kadar içmesini söyledi fakat O daha fazla içemeyeceğini arzetti. Sonra kabı Hz. Resulüllah (s.a.v.)'a uzattı. O da kalan sütü içti ve Hak Te'ala' (c.c.) ye şükretti.

SORULAR :

- 1- Ebu Hüreyre kimdi? Ona bu lakap neden verilmişti?
- 2- Ebu Hüreyre'nin (r.a.) asıl ismi neydi?
- 3- Süt içmek üzere kaç kişi gelmişti?
- 4- Ebu Hüreyre neden yine aç kalacağını ve süt içemeyeceğini düşünüyordu?
- 5- "Eshab-ı Süffeh" kimlere denirdi?

ZEHİRLİ YEMEK

Bir gün Yahudi bir kadın Ashab-ı kiram'a (r.a.) Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) en çok hangi yemeği sevdiğini sordu. Kuzu yahut keçi kolu dediler. Bunun üzerine o, keçi keserek etlerini kuşbaşı yaptı, sonra da kavurdu. Daha sonra içine zehir katarak bu eti Hz. Resulullah'a (s.a.v.) götürdü.

Hız. Resulullah (s.a.v.) yatsı namazından sonra camiden evine dönerken karanlıkta elinde bir şeyler olan bir kadın gördü. Resulullah (s.a.v.) ona yaklaşarak: "Bir emriniz mi var?" diye sordu. Kadın ise "Size kavrulmuş et getirdim. Herhalde bunu kabul edeceğinizi umarım" diye cevap verdi. Hz. Resulullah (s.a.v.) kadına teşekkür etti ve Ashabdan bir zata kadından hediye almasını emir buyurdu.

O akşam Hz. Resulullah (s.a.v.) ile Ashabı yemeğe oturunca kadının hediye ettiği et önlerine kondu. Allah'ın habibi etin tadına bakınca hemen zehirli olduğunu anladı. Bunun üzerine O, Ashabın et yemesine mani oldu. Yalnız Bişr adlı bir zat, önceden o etten biraz yemiş idi. Neticesi olarak o, bir müddet sonra fenalaştı ve öldü. Hz. Resulullah (s.a.v.) kadını çağırarak ete zehir karıştırıp karıştırmadığını sordu. "Bunu nasıl iddia edebilirsiniz?" diye sordu kadın. Hz. Resulullah (s.a.v.) bir parça eti eline alarak: "Ellerim bunu bana söylediler" buyurdu. Yani tadına bakar bakmaz zehirli olduğunu anladım demek istiyordu.

Kadın suçunu itiraf ederek, affını rica etti. "Bunu neden yaptın?" diye sordu Resulullah (s.a.v.). Kadın şöyle cevap verdi: "Kavmim Müslümanlarla savaşa girişti. Birçok akrabam bu savaşta öldüler. Bunun üzerine seni zehirlemek istedim. Yalancı olsa ölür, Allah'ın gerçek peygamberi ise kurtulur diye düşündüm."

Bu cevabı duyunca, cezayı hakettiği halde
Resulüllah (s.a.v.) kadını bağışladı.

SORULAR:

- 1- Kadın, Hz. Resulüllah' (s.a.v.) a ne hediye etti?
- 2- Ete neden zehir kattı?
- 3- Zehirlenerek ölen kimdi?
- 4- Hz. Resulüllah (sa.v.) kadını niçin bağışladı?

AYRIM YOK

Bedir savaşında birçok Mekkeli, Müslümanlara esir düştü. Kaçmalarına mani olmak için elleri ve ayakları ipele bağlanmıştı. Bu esirler arasında, daha Müslüman olmamış olan Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) amcası Abbas da vardı. Onun da elleri ve ayakları ipele bağlanmıştı. O, Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) geceyi geçirmek üzere istirahat ettiği yerden fazla uzak değildi. İpler o kadar sıkı bağlanmıştı ki, bütün esirler acı ile inlemektedirler. Hz. Resulüllah (s.a.v.) amcası Abbas'ın sesini duyduğu için uyuyamıyordu.

Ashab-ı kiram (r.a.) bunu farkettiler ve Abbas'ın iplerini gevşettiler. Artık onun iniltisi duyulmaz olmuştu.

Hz. Resulüllah (s.a.v.) birisini gönderip Abbas'ın iniltisini artık neden duyamadığını soruşturdu. Resulüllah (s.a.v.) sesini duyunca rahatsız olmasın diye bağlarını gevşettiklerini söylediler. Bunun üzerine Hz. Resulüllah (s.a.v.) "Bütün esirlere eşit muamele yapılmalıdır. Ya bütün esirlerin bağlarını gevşetin, ya da Abbas'ın bağlarını da sıkı bağlayınız" buyurdu.

Bunu duyan Ashab-ı kiram (r.a.) bütün esirlerin bağlarını gevşettiler.

SORULAR:

- 1- Abbas kimdi?
- 2- Neden esir olmuştu?
- 3- Bağları neden gevşetildi?
- 4- Hz. Resulüllah' (s.a.v.) in buna tepkisi ne oldu?

ADALET

Bir zamanlar hatırı sayılır Kureyş kabilesine mensup bir kadın bir hırsızlık yaptı ve cezalandırılmasına karar verildi. Bazı Ashab-ı kiram (r.a.) cezalandırıldığı takdirde kadının ailesinin rezil olacağından endişe duydular. Dolayısıyla aralarından birisini kadının adına seçerek affedilmesi için Hz. Resulullah'a (s.a.v.) rica etmesine karar verdiler. Sonunda Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) huzuruna çıktı ve kendisine kadını affetmesini rica etti. Hz. Resulullah (s.a.v.) buna çok öfkeleni ve şöyle buyurdu: "Hak Te'ala'nın (c.c.) koyduğu bir cezayı affetmemi istiyorsun. Eski kavimler insanlara eşit davranmadıklarından dolayı helak oldular. Onlar fukarayı cezalandırır, zenginleri ise bırakırlardı. Canım kabza-yı kudretinde olan Yüce Allah'ın (c.c.) adına yemin ederim ki, eğer kızım Fatma bile böyle bir suç yapsaydı, ben ona mutlaka Hak Te'ala'nın (c.c.) açıkladığı cezayı verirdim."

SORULAR:

- 1- Kadın nasıl bir suç işlemiştir?
- 2- Ashab-ı kiram (r.a.) niçin Hz. Resulullah'a (s.a.v.) başvurmasına karar verdiler?
- 3- Kadın adına, affını rica etmek üzere kim Hz. Resulullah'a (s.a.v.) başvurdu?
- 4- Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) cevabı neydi?

MİSAFİR VE KARANLIK

İslam âleminde misafire büyük değer verilir. Hz. Resulü Allah'tan (s.a.v.) önce bile misafirperverlik Arap geleneklerindedir. Araplar misafirlerine büyük bir saygı gösterirler ve onlar için en iyi hayvanı keserlerdi.

Bir gün Medine'ye bir yabancı geldi. O, doğruca Hz. Resulü Allah'ın (s.a.v.) bulunduğu camiye giderek aç olduğunu söyledi. Hz. Resulü Allah (s.a.v.) birini evine göndererek evinde misafir için yiyecek olup olmadığını öğrenmek istedi. Evde sudan başka bir şey olmadığını öğrendi. Hz. Resulü Allah (s.a.v.) Ashab-ı kiram'a (r.a.) o misafiri götürüp yemek ve yatacak yer verip veremeyeceklerini sordu. Ashabından bir zat misafiri kabul edebileceğini Hz. Resulü Allah'a (s.a.v.) arzetti.

Eve gidince o zat hanımına evde misafir için bir şey olup olmadığını sordu. Eşi de evde yalnız çocuklara yetecek kadar yiyecek bulunduğunu belirtti. Ev sahibi, Hz. Resulü Allah (s.a.v.) tarafından kendisine emanet edilen bir misafirle beraber geldiğini, bunun için çocukları avutarak uyutmasını, misafire de yemek hazırlamasını söyledi. Yemek hazırlanınca misafiri eve davet edeceğini, yemek başlamadan önce bir vesile bulup çırayı söndüreceğini karısına anlattı. Karanlık olunca misafirle beraber oturarak yemek yemeyip yalnızca sanki yemek yiyorlarmış gibi ses çıkarmalarını önerdi.

Nitekim ev halkı aynen böyle yaptı ve misafir karnını doyurduysa da onlar aç yattılar. Ertesi sabah her ikisi camiye gidince Hz. Resulü Allah (s.a.v.) onları gördü ve gülümseyerek ev sahibine "Geçen gece uyguladığın hile üzerine Hak Te'ala (c.c.) gökte gülmüştür" dedi.

SORULAR:

- 1- Sahabi niçin yabancıyı evine götürdü?
- 2- Misafirin karnını nasıl doyurdular?
- 3- Bu hadise bize neyi öğretmektedir?

SENİ ARTIK KİM KURTARABİLİR?

Bir yolculuk esnasında Hz. Resulullah (s.a.v.) Ashab-ı kiram (r.a.) ile birlikte güneşin sıcağından korunmak amacıyla bir korulukta dinlenmeye karar verdiler. Ashab-ı kiram (r.a.) da sağa sola dağılıp ağaçların gölgesinde istirahat etmeye başladılar. Hz. Resulullah (s.a.v.) da kılıcını bir ağacın dalına asarak istirahata çekildi.

Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) can düşmanlarından birisi kafileyi uzaklardan gizlice takip etmekteydi. O, bunu fırsat bilerek ve gizlice yaklaşarak dalda asılı olan kılıcı eline geçirdi. Hz. Resulullah'a (s.a.v.) saldırmaya hazırlandı. Tam o sırada Hz. Resulullah (s.a.v.) uykudan uyandı. Adam kılıcı havaya kaldırdı ve "Artık seni elimden kim kurtarabilir?" diye sordu; "Allah" dedi Resulullah (s.a.v) korkmadan.

Bu kelimeyi duyunca kılıç elinden yere düştü. Hz. Resulullah (s.a.v.) kılıcı eline aldı ve titremekte olan düşmanına sordu: "Seni şimdi kim kurtarabilir?" "Hiç kimse" dedi adam titreyerek. "Neden Allah demiyorsun sen de" dedi Resulullah (s.a.v.).

Bu gürültüyü duyan bir sahabi hemen Hz. Resulullah'a (s.a.v.) yetişti. Hz. Resulullah (s.a.v.) ona bütün hadiseyi anlattı. Daha sonra adama "Şimdi artık cezan nedir, söyle bakalım" dedi. "Bana merhamet ediniz" dedi adam yalvararak. "Peki, gidebilirsin. Seni serbest bırakıyorum" buyurdu Hz. Resulullah (s.a.v.). Adam kabilesine bütün hadiseyi başından sonuna kadar anlattı ve Hz. Muhammed'in (s.a.v.) bağış ve merhametinin sınırsız olduğunu onlara anlattı. Böylece o ve kabilesi Müslüman olmaya karar verdiler.

SORULAR:

- 1- Adam Hz. Muhammed (s.a.v.) ve kafilesini neden takip ediyordu?
- 2- Resulullah'ı (s.a.v.) savunmasız ve uykuda görünce o adam ne yaptı?
- 3- Kılıç elinden niçin düştü?
- 4- Hz. Resulullah'ın (s.a.v.) o düşmana gösterdiği merhametin sonucu ne oldu?

FEDAKARLIK RUHU

Tebuk savaşına hazırlanırken Hz. Resulüllah (s.a.v.) Ashab-ı kirama savaş için fedakarlık yapmalarını emir buyurdu. Herkes yapabileceği bir fedakarlığı yapmaya çalıştı. Bu arada Hz. Ebu Bekir (r.a.) ile Hz. Ömer'in (r.a.) fedakarlıkları anlatılmaya değerdir.

Hz. Ömer (r.a.) her ne zaman bir fırsat çıkarsa, Hz. Ebu Bekir'in (r.a.) daima İslam uğruna fedakarlık yapmak konusunda kendisini geride bıraktığını, fakat bu sefer mutlaka Ebu Bekir'den (r.a.) daha fazla fedakarlık yapmaya niyetli olduğunu söyledi. Bu niyetle evine gelen Hz. Ömer (r.a.) evindeki bütün varlığını iki eşit paya böldü; Bir payını evde bırakıp diğerini Hz. Resulüllah (s.a.v.)'a götürdü. Hz. Resulüllah (s.a.v.) buna çok memnun oldu ve: "Ömer! Evde ailene de bir şey bıraktın mı?" diye sordu. "Evet, ya Resulüllah (s.a.v)! Bütün varlığımın yarısını evde bıraktım" diye cevap verdi Hz. Ömer. Hz. Resulüllah (s.a.v.) bunu duyunca çok memnun oldu ve Hz. Ömer'e hayır duasında bulundu.

Bu arada Hz. Ebu Bekir (r.a.) de Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) huzuruna çıktı. Hz. Resulüllah (s.a.v.) ona: Ebu Bekir! Evde de bir şey bıraktın mı?" diye sorunca o da "Yalnızca Allah (c.c.) ve Resulü'nün ismini" diye cevap verdi. Hz. Resulüllah (s.a.v.) ona da hayır duasında bulundu. Bunu farkedenden Hz. Ömer (r.a.) bu çeşit konularda asla Ebu Bekir'den (r.a.) daha fazla fedakarlık yapamayacağını anladı.

SORULAR:

- 1- Hz. Resulüllah neden Müslümanların fedakarlık yapmalarını istedi?
- 2- Hz. Ömer'in (r.a.) arzusu neydi?
- 3- Hz. Ömer (r.a.) ne kadar fedakarlık yaptı?
- 4- Hz. Ebu Bekir (r.a.) ne kadar bağışta bulundu?

TATLI İNTİKAM

Hız. Resulüllah (s.a.v.) vefatından önce, görevinin tamamlandığını, dolayısıyla artık ölümün çok yakın olduğunu tahmin etmişti. Bundan dolayı Ashab-ı kiram'a (r.a.) değişik yollarla ölümünün çok yakın olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Bir gün Hız. Resulüllah (s.a.v.) Ashab-ı kiram'a (r.a.) şöyle buyurdu: "Bir insan bir hata yaparsa, bu dünyada cezası neyse çekmelidir ki öbür dünyada cezalandırılmasın. Dolayısıyla eğer ben dahi birinize karşı bir hata yaptıysam, öbür dünyada ondan mesul tutulmamak gayesiyle bu dünyada karşılığını vermek isterim." Bunu duyan herkes etkilendi. Gözleri yaşardı ve Hız. Resulüllah'a (s.a.v.) karşı olan sevgi ve saygılarından dolayı ağlamaya başladılar. Herkes Hız. Resulüllah'ın (s.a.v.) şefkatini ve nezaketini hatırladı. Resulüllah'ın (s.a.v.) ömrü boyunca hiç kimseyi incitmediğini biliyorlardı. Tam bir sessizlik oldu. Birden bir taraftan bir ses yükseldi: "Ya Resulüllah! Bir defa bizi savaş için sıraya koyarken, dirseğın sırtıma değmişti."

Hız. Resulüllah (s.a.v.) sırtını ona döndü ve "Gel, intikamını al" buyurdu. Adam, Hız. Resulüllah'a (s.a.v.) doğru ilerledi ve "Ya Resulüllah! Arada bir fark vardı, sizin dirseğınız vücuduma değdiği zaman vücudumun üzerinde elbise yoktu. Oysa sizin üzerinizde elbise var" dedi.

Bunun üzerine Hız. Resulüllah (s.a.v.) arkasından gömleğini kaldırmasını emir buyurdu.

Adam gömleğini kaldırıp vuracağı yerde Hız. Resulüllah'ın (s.a.v.) sırtını eğilerek öptü. "Bu ne?" buyurdu Allah'ın (c.c.) habibi. Adam şöyle cevap verdi: "Şüphesiz dirseğınız vücuduma değmişti . Fakat sizin gibi şefkatli bir zattan intikam almak kimin aklına gelir. Şimdi

bana size olan sevgimi göstermek için güzel bir fırsat verdiniz. Vücudunuzu öpmek fırsatını bu vesile ile elde ettim. Daha sonra belki böyle bir fırsat elime geçmez.”

Biraz öncesine kadar ona çok öfkelenmiş olan Ashab-ı kiram (r.a.) artık ona gıpta etmeye başladılar.

SORULAR:

- 1- Hz. Resulüllah (s.a.v.) Ashab-ı kiram'a (r.a.) ne buyurdu?
- 2- Ashab-ı Kiram (r.a.) Hz. Resulüllah'ı (s.a.v.) dinledikten sonra niçin etkilendiler?
- 3- Ashabından bir zat öç almak üzere ne diyerek öne çıktı?
- 4- O zat, Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) vücudunu neden öptü?

HÜKÜMDARLARA MEKTUPLAR

Medine'ye yerleştikten sonra Hz. Resulüllah (s.a.v.) değişik krallara mektup yazarak onları İslam dinine davet etti. Bu mektuplardan bir tanesi Habeşistan kralına gönderildi. Habeşistan kralı bir Hıristiyan idi. Ona gönderilen mektup şöyleydi:

“Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla başlarım. Ey padişah! Bir ve tek olan Rabbim'i methediyorsun. O kralların kralı, bütün güzelliklerin kaynağı, her çeşit eksiklikten uzaktır. O, bütün yaratıkların koruyucusudur, kullarına huzur ve barış sağlar. Şahadet ederim ki Meryem oğlu İsa Allah'ın (c.c.) peygamberidir. Meryem Rabbine bağlı olduğu için ve yalnız O'na ibadet ettiği için Rabbi de Meryem'e lütfedip kelimesi olan İsa'yı ona verdi. Ben sizi bir ve tek olan ve beni de peygamber olarak gönderen Allah'a iman etmeye davet ediyorum. Şüphesiz ben Allah'ın (c.c.) resulüyüm. Seni ve ordunu Allah'ın ordusuna katılmaya çağırıyorum. Ben vazifemi yerine getirdim ve Allah'ın mesajını sana ilettim. Bu mesaja değer vereceğini ve Allah'a (c.c.) iman edip bana tabi olacağını ümit ediyorum. Her kim Allah'ın hidayetine boyun eğerse O'nun lütfuna nail olur.”

Bu mektup krala ulaşınca, o buna çok değer verdi. Kral mektubu eline aldı; onu gözlerine sürdü ve bir fildişi kutuya koyarak: “Bu mektup ne kadar uzun süre korunursa, benim krallığım da o kadar uzun süre devam eder” dedi.

Nitekim kralın dediği doğru çıktı. İslam saltanatı bir taraftan Hindistan'dan Çin'e, diğer taraftan da İspanya'ya kadar yayılırken, Habeşistan kralları tam bir huzur içinde memleketlerini yönetmeye devam ettiler.

Hz. Resulüllah (s.a.v.) aynı şekilde İran Şahına da mektup gönderdi. Padişah bir tercümana mektubu okumasını emretti. Mektup kendisine okununca, çok öfkeleni. Mektubu eline aldı ve paramparça etti. Bu durum Hz. Resulüllah'a (s.a.v) rapor edildi. Hz. Resulüllah (s.a.v.) şöyle buyurdu:

“İran şahı benim mektubuma nasıl muamele yaptıysa, Allah (c.c.) memleketine karşı da aynı muameleyi yapacak.”

Fakat İran şahının öfkesi dinmemiştii. O, Yemen valisine emrederek askerler göndermesini ve Hz. Resulüllah'ı (s.a.v.) yakalamak üzere iki askeri gönderdi. Bir de Resulüllah (s.a.v.)'a hitaben bir mektup göndererek Hz. Resulüllah'a (s.a.v) gecikmeden askerlerle beraber gelmesini emretti.

Askerler Medine'ye varınca Hz. Resulüllah (s.a.v.)'ın huzuruna çıktılar ve gelişlerinin nedenlerini açıkladılar. Onlarla birlikte gitmeyi reddettiği halde kendisinin ve yandaşlarının mahvedileceklerini söylediler. Hz. Resulüllah (s.a.v.) onları dinledi ve ertesi sabah kendisine tekrar gelmelerini söyledi.

O gece Hz. Resulüllah (s.a.v.) Hak Te'ala (c.c.)'ya dua etti. Bunun üzerine kendisine İran şahının aynı gece oğlu tarafından öldürüldüğü vahyedildi.

Ertesi sabah her iki asker Hz. Resulüllah'a (s.a.v.) tekrar gelince Hz. Resulüllah (s.a.v.) onlara kendisine indirilen vahiyden bahsetti. Ayrıca onlara, Yemen valisine yazdığı bir mektubu da verdi ve mektubunda İran şahının kendi oğlunun elinden öldürüldüğünü belirtti.

Hz. Resulüllah'ın Yemen valisine yazdığı mektup, valinin eline geçince O şöyle dedi: “Eğer bu zat Allah'ın peygamberi ise onun bana yazdığı doğrudur. Eğer O, bir

peygamber değilse Allah (c.c.) onu da ülkesini de korusun”.

Fazla zaman geçmeden, İran’dan gelen yeni emir, Hz. Muhammed (s.a.v.)’in verdiği haberi doğruladı. Bu yeni emre göre, Hz. Muhammed Resulullah’ın (s.a.v.) yakalanmasıyla ilgili eski İran şahının emri, yeni padişah tarafından feshedildi.

Yemen valisi ve birçok arkadaşı bu hadiseden etkilenerek Müslüman oldular.

SORULAR:

- 1- Habeşistan kralı Hz. Muhammed (s.a.v.)’in mektubuna nasıl bir tepki gösterdi?
- 2- Hz. Resulullah (s.a.v.)’in mektubu kendisine okunduğu zaman İran şahının tepkisi ne oldu?
- 3- Hz. Resulullah (s.a.v.) Yemen valisinin gönderdiği askerlere ne cevap verdi?
- 4- Hz. Resulullah (s.a.v.) İran şahı hakkında önceden ne buyurdu?
- 5- Yemen valisi Hz. Resulullah (s.a.v.)’in mektubunu okuyunca ne dedi?
- 6- Yemen valisi nasıl Müslüman oldu?

ANA -BABAYA SEVGİ VE ŞEFKAT

Anne - babaya saygı göstermek Kuran-ı Kerim'in belli başlı talimatlarındandır. Kur'an-ı Kerim'e göre anne-babaya karşı olan vazife ve sevgimiz evlatlarımıza karşı olan vazife ve sevgimizden daha büyüktür.

Hak Te'ala (c.c.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

Rabbin kendisinden başka hiç kimseye ibadet etmemenizi ve ana-babaya iyilik yapmanızı size emretmiştir. Eğer onların ikisinden biri, veyahut da ikisi senin yanında ihtiyarlık çağına ulaşırsa onlara “Öf!” bile deme ve onları azarlama; her ikisine de saygı ve sevgi dolu güzel sözler söyle. Onlara merhamet ederek kendilerine karşı alçak gönüllü olmaya çalış. “Ya Rabbi! Ben küçükken onlar beni nasıl sevgi ve şefkatle yetiştirdilerse, Sen de onlara aynen merhamet et” diyerek Yüce Rabbi'ne dua et.” (17:24-25)

Bu ayet-i kerimeden anlaşıldığına göre, küçük çocuklara küçüklüğünde nasıl şefkatle bakılırsa, yaşlı anne-babaya da aynı şekilde sevgi ve alçak gönüllülük gösterilmelidir.

Hz. Resulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

Cennet anaların ayakları altındadır. Bir gün Ashabından bir zat Hz. Resulullah'a (s.a.v.) geldi ve: “Ya Resulullah (s.a.v.) Akrabam arasından kim en fazla saygıya layıktır. Kime karşı en fazla sevgi ve saygımı göstereyim?” diye bir soru sordu. Hz. Resulullah (s.a.v.) “Annene” buyurdu. “Ondan sonra kim?” diye sordu o zat. “Annene” buyurdu

Hız. Resulüllah (s.a.v.). O zat üçüncü defa yine: “Annemden sonra kim?” diye sordu. Bunun üzerine Hız. Resulüllah (s.a.v.) yine “Annene” diye cevap verdi. O zat dördüncü defa yine aynı soruyu tekrarlayınca Hız. Resulüllah (s.a.v.): “Ondan sonra babana; daha sonra da derecelerine göre öteki akrabalarına” buyurdu.

Müslümanlar Mekke’yi ele geçirip şehre girince Hız. Ebu Bekir (r.a.) çok yaşlı olan babasını Hız. Resulüllah’a getirdi. Hız. Resulüllah (s.a.v.) Hız. Ebu Bekir’e (r.a.): “Babanı neden zor duruma soktun? Yaşlı olduğu halde neden onu bana getirdin? Ben kendim seve seve gidip onu ziyaret edebilirdim” buyurdu.

Hız. Resulüllah (s.a.v.) Müslümanlara ana ve babaları hakkında şöyle nasihat etmiştir. “Yaşlı ana ve babasına iyi muamele ve hizmet fırsatını bulabilen, fakat bunu yerine getirmeyen ve cenneti kazanamayan kişi ne şanssız bir insandır.”

SORULAR:

- 1- Hız. Ebu Bekir (r.a.) yaşlı babasını Hız. Resulüllah’a (s.a.v.) götürünce Resulüllah (s.a.v.) ona ne dedi?
- 2- “Cennet anaların ayakları altındadır” hadisini açıklayınız.

DUANIN KUVVETİ

Dua vesilesiyle kul, hak Te'ala (c.c.) ile irtibat sağlayabilir. Dua, Allah (c.c.) ile irtibat kurmanın belli başlı araçlarından. Yüce Allah (c.c.) Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurur:

Eğer kullarım sana beni sorarlarsa de ki, Ben şüphesiz yakınımdır. Bana dua edenin duasını kabul ederek karşılık veririm. İşte onlar da davetimi kabul edip karşılık versinler ve bana inansınlar ki hidayet bulsunlar (2:187)

Bir insan ne kadar kuvvetli olursa olsun, onun bütün iş ve hareketleri Allah'ın (c.c.) iradesine, iznine ve O'nun yardımına muhtaçtır. Kul, daima Allah'a muhtaçtır. Hz. Resulullah (s.a.v.) bile daima Yüce Allah'ın merhametine ve yardımına muhtaç olduğunu söyledi.

Bütün işlerinde Allah'tan (c.c.) yardımını niyaz ederdi. Hak Te'ala (c.c.) peygamberinin dualarını kabul ederdi. Bu konuda birkaç örnek aşağıdadır.

-1 -

Bir defasında yağmur yağmamış ve Medine'de kuraklık baş göstermişti. Hz. Resulullah (s.a.v.) Cuma günü hutbe okumak üzere minbere çıkınca Ashabından bir zat: "Ya Resulullah! Hayvanlar susuzluk ve açlıktan ölüyor. İnsanlar açlıktan kıvranıyorlar Yüce Allah'a (c.c.) dua edin de bize merhamet edip yağmur yağdırsın."

Hız. Resulullah (s.a.v.) ellerini kaldırdı ve yağmur için Allah'a (c.c.) dua etti. O anda apaçık olan gökyüzü kum fırtınasıyla gölgelendi. Ondan sonra kara bulutlar belirdi ve

yağmur yağmaya başladı. Halk, evlerine dönerken sırlıklam ıslandı. Yağmur bir hafta boyunca devam etti. Halk bundan usandı.

Yine Hz. Resulullah'a (s.a.v) rica ettiler. "Ya Resulullah! Yağmur başımıza dert oldu. Evler yıkıldı. Yüce Allah'a dua edin de artık yağmuru dindirsin."

Hz. Resulullah (s.a.v.) gülümsedi ve tekrar dua etti. Çok geçmeden bulutlar kayboldu ve yağmur dindi ve Medine yeniden güneşe kavuştu.

- 2 -

Ebu Hüreyre'nin (r.a.) annesi Müslüman değildi. Ebu Hüreyre (r.a.) onu ikna etmeye çalıştı ve çok uğraştı, yalnız o Müslüman olmadı. Bir gün Ebu Hüreyre (r.a.) annesiyle konuşurken, annesi Hz. Resulullah (s.a.v.) hakkında çirkin sözler söyledi. Ebu Hüreyre (r.a.) buna çok üzüldü ve Hz. Resulullah'a (s.a.v.) giderek bütün hadiseyi anlattı ve hayır duasını rica etti. Hz. Resulullah (s.a.v.) isteğini yerine getirdi.

Ebu Hüreyre (r.a.) evine döndüğü zaman, kapısını kapalı buldu. Kapıya vurunca yıkanmakta olan annesi biraz beklemesini söyledi. Yıkandıktan sonra üstünü değiştiren annesi kapıyı açtı ve hemen Kelime-i Şahadet'i okuyarak Müslüman oldu.

Ebu Hüreyre (r.a.) koşarak Hz. Resulullah'a (s.a.v.) gitti ve bu güzel haberi ona müjdeledi.

-3 -

Bir defasında Sad. B. Ebi Vakkas (r.a.) çok hastalandı. Bu hastalıktan kurtulması mümkün görünmüyordu ve akrabaları son vasiyetini yazmaya hazırlandılar. Hz. Resulullah (s.a.v.) ziyaretine geldiğinde Sad (r.a.), "Ya Resulullah! Hicret ettiğimiz şehirde ölüyorum" dedi. Sad Hz. Resulullah (s.a.v.) ile beraber

Mekke'ye gitmişti ve hastalık anında Mekke'de bulunuyordu.

Hz. Resulullah (s.a.v.) ona : “Hayır, inşallah burada ölmezsin” buyurdu. Ondan sonra iyileşmesi için üç defa ona hayır duasında bulundu. Çok geçmeden Sad iyileşti ve ondan sonra onbeş yıl yaşadı.

SORULAR:

- 1- Hz. Resulullah (s.a.v.)'ın dualarının kabul edilifini örneklerle açıklayınız.
- 2- Duanın önemini belirten kısa bir not yazınız.

MESULİYET HİSSİ

Hz. Ebu Bekir'in (r.a.) vefatından sonra Hz. Ömer (r.a.) ikinci halife seçildi. O, uzun boylu, sıhhatli ve güçlü, açık benizli idi. İyi bir konuşmacı, İslamiyet'e son derece bağlı, sıkı bir disiplin sahibi fakat aynı zamanda çok şefkatli bir hükümdardı. Bir hükümdar olarak elinde altın, gümüş, mücevherler vb. değerli eşyalar hazineleri olmasına rağmen, kendi ceketi yamalı idi. O, ülkesini yönetimde belli bir düzene bağlayan ilk hükümandır. Evlerinden uzak olup Allah yolunda cihad edenlerin evlerini ziyaret eder, evdekilerin günlük ihtiyaçlarını sağlar; mektuplarını yazar ve hatta kendi eliyle onların mektuplarını dağıtırdı. halkının durumunu merak eder ve karanlıkta tek başına dolaşır halkın durumunu öğrenmeye çalışırdı.

Bir seferinde o, karanlıkta yürürken bazı çocukların ağlama sesini duydu. Nereden geldiğini merak etti, sesin geldiği çadıra doğru yürüdü. Çadırda ateşin yanında oturan bir kadın gördü. Kadın sanki bir şey pişirmekte, çocukları da ağlamaktaydı. Çocukların yemek vakti çoktan geçmişti bile. Hz. Ömer (r.a.) kadına yaklaştı ve "Ateşin üzerindeki tencerede ne var?" diye sordu. Kadın ona, çocuklarına verebileceği bir yemeği olmadığını, onları avutmak gayesiyle tencereye su ve taş koyarak yemeğin hazır olacağı hissini verdiğini anlattı.

Bunu duyan Hz. Ömer (r.a.) çok üzüldü. Hemen Beytülmal'a gidip bir çuval un, et, yağ ve hurma getirip kadına verdi. Hizmetçisi bütün yükü kendisinin taşımasını ondan rica ettiyse de O: "Bu benim vazifemdir. Mahşer günü suçlarımın yükünü taşıyamazsın" dedi.

Kadın yemek pişirdi. Derken çocukları uyuya kalmışlardı. Onları uyandırdı ve onlara yemek yedirdi. Hz. Ömer (r.a.) o zamana kadar yanında bekledi. Kadın ona

teşekkür etti ve “Keşke o Allah’ın belası Ömer yerine sen halifemiz olsaydın. Ömer’in bizim durumumuzdan asla haberi yoktur” diyerek ona yakındı. Hz. Ömer (r.a.) kadına: “Ömer bahsettiğin kadar kötü olmasa gerek” dedi ve ayrıldı.

-2-

Bir defa Hz. Ömer (r.a.) etrafta dolaşırken bir bedeviyi çadırın önünde yere oturur gördü. Halife Ömer (r.a.) da yere oturdu ve bedevi ile konuşmaya başladılar. Biraz sonra çadırın içinden bir inilti duydu. Bunun üzerine bedeviye sebebini sordu. O da, karısının doğum yapmak üzere olduğunu söyledi.

Hz. Ömer (r.a.) çadırda kadına yardım edip bakabilen birisinin olup olmadığını sordu. Adam hiç kimsenin kadının yanında olmadığını arzetti.

Hz. Ömer (r.a.) hemen evine gidip kadına bakmak için karısını getirdi. Biraz sonra çocuk doğdu. Hz. Ömer’in zevcesi Ümmü Gülsüm hemen seslendi ve: “Amir-ül Müminin! Arkadaşınızı tebrik ediniz. Hak Te’ala ona bir oğul vermiştir. Bedevi bu sesi duyunca Hz. Ömer’in Müslümanların halifesi olduğunu anladı ve derhal onun önünde saygı ile eğildi. “Gerekmez, rahatına bak” dedi Ömer alçakgönüllülükle. “Yarın bana gel, ben yavrun için para tahsis edeceğim” dedi.

SORULAR:

- 1- Hz. Ömer karanlıkta neden etrafta dolaşırdı?
- 2- Çocuklara neden yemek verilmemişti?
- 3- Hz. Ömer (r.a.) yükünü hizmetçisine neden taşıtmadı?
- 4- Halife Ömer (r.a.) doğum yapmakta olan kadına nasıl yardımda bulundu?
- 5- Bedevi Hz. Ömer’in halife olduğunu nasıl anladı?

FEDAKARLIK

Müslümanlarla Bizans İmparatorluğu arasında Yarmuk'ta cereyan eden savaş, İslam tarihindeki savaşların en büyüğüdür. Bu savaşta Bizanslıların sayısı ikiyüzbine yakındı. Buna mukabil Hz. Halid B. Velid (r.a.) kumandasındaki Müslüman savaşçıların sayısı ise yalnız kırkbin idi. Bizanslılar her bakımdan Müslümanlardan daha iyi bir durumdaydılar ve silah bakımından da daha üstündüler.

Savaş tam altı gün devam etti. Her geçen gün bir öncekinden daha da acımasız oluyordu. Kadınlar da fiilen savaşa katıldılar. Müslüman kadınlar, erkekleri düşmana karşı savaşmada cesaretlendirmekle kalmayıp savaş meydanından kaçmaya yeltendikleri zaman taş ve sopalarla onları tekrar savaş meydanına dönmeye zorlardı. Hatta bazı kadınlar kılıçları ellerine geçirerek ön saflara atıldılar ve düşmana karşı kahramanca savaştılar. Haris'in kızı Ümmü Hekim, Ebu Bekir'in kızı Asma ve Muaviye'nin kardeşi Cüveyriye bu savaşta kahramanca dövüşen kadınlardan ancak birkaç tanesidir.

Bu savaşta Müslümanlar dörtbin şehit verdiler. Sağ kalanların çoğu yaralıydı. Bir kısmı ağır, bir kısmı da hafif yara almıştı. Savaşın dördüncü günü hemen hemen yediyüz Müslüman asker, Bizans ordusunun oklarıyla gözünü kaybetti. Bu sebepten dolayı o günkü savaşa "Gözlerin kaybedildiği gün" denildi.

Bizanslıların kaybı Müslümanlarınkinden çok daha fazla idi. Bu savaşta yetmişbin düşman askerinin öldüğü tahmin edilmiştir.

Ebu Cehm adlı bir Müslüman asker kaybolmuş olan yeğenini aramaya çıkmıştı. Elinde yaralı askerler için bir miktar da su getiriyordu. Yaralılar ve şehitler savaş

meydanında oraya buraya dağılmışlardı. Ebu Cehm, amcaoğlunu ağır yaralı bir durumda yerde yatar buldu. Yanına gitti ve içmesi için ona biraz su verdi. Yaralı suyu dudaklarına götürünce, yakında yatmakta olan başka bir yaralının su istediğini duydu. Bunun üzerine içmek üzere olduğu suyu içmekten vazgeçerek önce öteki yaralıya su vermesini söyledi.

Ebu Cehm, suyu ikinci yaralıya götürdü, daha ona yaklaşmadan başka bir yaralı su istedi. Bunun üzerine ikinci yaralı asker de suyu üçüncüsüne vermesini istedi.

Ebu Cehm, üçüncü askerin yanına yaklaştı ve ona su vermek istedi. Fakat o, suyu içmeden dünyaya gözlerini yummuştu. Ebu Cehm hemen ikinci yaralıya doğru koştu. Yalnız o da vefat etmişti. O, hemen amcaoğluna koştu yalnız ne yazık ki o da son nefesini vermişti.

Şehit düşen bütün askerler, arkadaşlarının ihtiyacını kendi ihtiyaçlarından daha üstün tuttular ve canları pahasına arkadaşının ihtiyacını gidermeye çalışmışlardı. Bu fedakârlıklarından dolayı Allah (c.c.) hepsine rahmet eylesin.

SORULAR:

- 1- Yarmuk'daki savaş kimler arasında cereyan etti?
- 2- Müslüman ordunun kumandanı kimdi?
- 3- Kaç tane Müslüman asker bu savaşa katıldı?
- 4- Düşmanın sayısı ne kadardı?
- 5- Müslüman kadınlar bu savaşta nasıl rol oynadılar?
- 6- Bu savaşa katılmış olan birkaç Müslüman kadının ismini söyleyiniz.
- 7- Bu savaşın dördüncü gününe ne ad verilir?
- 8- Ebu Cehm kime su götürüyordu?
- 9- Yaralı askerler niçin su içmediler?
- 10-Müslüman askerlerin davranışlarından nasıl bir ders alabiliriz?

MEKKE’NİN FETHİ

Hudeybiye anlaşmasına göre bütün Arap kabilelerine Müslüman yahut Mekkelilere katılma hakkı tanınmıştı. Ayrıca on yıl savaş yapılamayacağı da anlaşmaya bağlanmıştı. Bu anlaşmaya göre Benü Bekir kabilesi Mekkelilere, Benü Huza’a ise Müslümanlara ilhak etti.

Mekkelilere iltihak etmiş olan Benü Bekir kabilesi, Benü Huza’a Kabilesine saldırdı ve birçok kişiyi öldürdü. Bunun üzerine onların temsilcileri Hz. Resulullah’a (s.a.v.) gidip yardım istediler. Bu anlaşmaya aykırı olan bir davranıştı ve dolayısıyla Hz. Resulullah (s.a.v.) Mekkelilerle savaşmaya karar verdi. İslam ordusu Medine’den yola çıkınca, birçok Müslüman kabile yolda savaşçılarla birleşti. Birkaç gün sonra Paran dağına vardılar. Hz. Resulullah’ın (s.a.v.) kumandasındaki İslam ordusunun sayısı onbine ulaştı. Bu sayı Kitab-ı Mukaddes’in şu ayetlerine tam olarak uygundur:

“Sevgilimin teni beyaz ve kırmızı
Onbinlerin arasında seçkin olan odur.”
(Neşideler, neşidesi; 5:10)
“Rab Sina’dan geldi
ve onlara Seirden doğdu,
Paran dağından parladı,
Ve mukaddeslerin onbinlerinin içinden geldi;
Onlar için sağında ateşli ferman vardı”
(Tesniye ; 33 :2)

İslam ordusunun gelişini haber alan Mekkeliler, sayısını öğrenmek üzere liderleri Ebu Süfyanı gönderdiler. Ebu Süfyan arkadaşlarıyla beraber Mekke’den Medine’ye doğru yola çıktılar. Bütün gün yolculuk yaptıktan sonra,

geceleyn ilginç bir manzarayla karşılaştılar. Müslümanların konakladığı yerde, her çadırın önünde ateş yanmaktaydı. Ebu Süfyan o kadar büyük bir ordu görünce hayrete düştü. “Bu ordu gökyüzünden mi düştü acaba? Bu kadar kocaman bir Arap ordusu görmedim” dedi arkadaşlarına.

Ebu Süfyan ve arkadaşları daha ordunun büyüklüğüne hayret ederken birdenbire bir ses duyuldu. İslam ordusunda bekçilik yapmakta olan Abbas, Ebu Süfyanın eski bir dostuydu ve ona sesleniyordu. Abbas onu Hz. Resulüllah’a götürdü. Hz. Resulüllah (s.a.v.) Abbas’a Mekke reisi Ebu Süfyanı konuk etmesini ve geceyi onun yanında geçirmesi için gereğinin yapılmasını emretti. Ertesi sabah Ebu Süfyan alışık olmadığı bir manzara ile daha karşılaştı. Bütün Müslümanlar çadırlarından çıktılar ve abdest aldıktan sonra Hz. Resulüllah’ın (s.a.v.) arkasında namaza durdular. Ebu Süfyan korktu ve Abbas’a “Ne yapıyorlar bunlar?” diye sordu. Abbas ona Müslümanların sabah namazına durduklarını anlattı.

Ebu Süfyan bundan çok etkilendi. Namaz kılarken Müslümanların İmamlarına uymaları Ebu Süfyanı hayretler içinde bıraktı. Kendi kendine: “İran Şahı ile Bizans İmparatorunun Saraylarına da gittim. Hiçbir yerde Müslümanlar kadar yerli halkı liderine bağlı görmedim” dedi.

Ebu Süfyan, Müslümanlarla savaştıkları halde hiçbir şekilde kazanamayacaklarını anladı. Sabah namazı bittikten sonra Hz. Resulüllah’ın (s.a.v.) huzuruna çıkan Ebu Süfyan Mekke ahalisine karşı şefkatli davranmasını rica etti. O, Mekkelilerin Müslümanlara yaptıkları zulümleri biliyordu ve İslam ordusunun intikam alacağından korkuyordu. Ebu Süfyan, Hz. Resulüllah’a (s.a.v.) Mekkelilerin kılıca sarılmadıkları takdirde emniyet içinde olup olmayacağını

sordu. Hz. Resulullah (s.a.v.) ona “Evlerinden çıkmayanlar emniyet içinde olacaklar. Ebu Süfyan’ın evine sığınanlar emniyette olacaklar. Kabe’ye sığınanlar emniyette olacaklar. Silahlarını bırakanlar emniyette olacaklar” dedi.

Hz. Resulullah (s.a.v.) Bilal ile kardeşlik bağına girmiş olan Ebu Rûveyha’ya bir bayrak vererek: “Bu Bilal’in bayrağıdır. Her kim bu bayrağın altına sığınır emniyette olacak” buyurdu. Bilal’e de bayrağın önünde yürümesini emretti ve Mekkelilerin bayrağının altında toplandıkları takdirde emniyet içinde olacaklarını ilan etmesini ona söyledi. Bir köle olarak Mekke’de eziyet çekmiş, haksızlıklara uğramış ve türlü hakaretlere maruz kalmış olan Bilal (r.a.) kendi adına bir emniyet bayrağı yükseltildiği için, kim bilir ne kadar gurur duymuştur. İslam ordusu bölük bölük Mekke’ye doğru hareket edince Ebu Süfyan bir tepe üzerinden onları seyrediyordu. Bu bakış çok manalıydı. O, Müslüman askerlerin yüzlerinde azim ve hareketlerinde Hz. Muhammed’e (s.a.v.) bağlılıklarını gördü. Ebu Süfyan, yalnız 7 sene önce can korkusu içinde Mekke’den gizlice çıkıp gitmeye mecbur kalmış bir yüce insanın görkemli bir şekilde Mekke’ye dönmekte olduğunu müşahade ediyordu. Mekkeliler artık ona karşı koyabilecek durumda değildiler.

Ebu Süfyan hemen Mekke’ye dönerek Mekkelilere bütün olanları anlattı. Mekkeliler Müslümanlarla savaşmayıp emniyette olamaya çalıştılar. Böylece Mekke şehri hiç kan dökülmeden Müslümanların eline geçti. Yalnız bir tek üzücü hadise oldu. Hz. Resulullah (s.a.v.) Müslümanlara düşmanlarının saldırısı olmadan hiç kimseyi öldürmemelerini emretmişti. Halid B. Velid’in (r.a.) Mekke’ye girdiği taraftaki ahali Müslümanlara saldırdılar. Dolayısıyla Müslümanlar da kendilerini savunmaya mecbur oldular ve birkaç Mekkeli öldürüldü.

Hz. Resulüllah (s.a.v.) bunu haber alınca daha fazla kan dökülmemesini emretti. Gerçek şudur ki, Hz. Resulüllah (s.a.v.) yaptığı bütün savaşları kendini savunmak gayesiyle yapmıştır. Hz. Resulüllah (s.a.v.) Müslümanlara açık bir şekilde savaşlarda kadınlarla çocukları, din adamlarını, yaşlıları ve sakatları öldürmemelerini emretmişti. Teslim olanların ya da silaha sarılmayanların da öldürülmemelerini emir buyurmuştu. Evlerin yıkılması ve ağaçların kesilmesi de Hz. Resulüllah (s.a.v.) tarafından yasaklanmıştı. Mekke'ye girdikten sonra Hz. Resulüllah (s.a.v.) doğruca Beytullah'a gidip, Kabe'nin etrafını 7 defa tavaf etti. O zaman Kabe'de 360 put bulunuyordu. Hz. Resulüllah (s.a.v.) hepsini teker teker kırdı. Putların her birisi yere düşerken Hz. Resulüllah (s.a.v.) şu ayet-i kerimeyi okudu:

“ De ki: Hak geldi ve batıl yok olup gitti.
Batıl zaten yok olmaya mahkûmdur.”

Kabe böylece gerçek maksadı için yani: “Bir ve tek” olan Allah'a ibadet için kullanılmaya başladı. Hz. Resulüllah (s.a.v.) daha sonra Kureyş reislerini çağırdı ve nasıl bir muamele beklediklerini onlara sordu. Yusuf'un kardeşlerine karşı yaptığı muamele dediler. Hz. Resulüllah (s.a.v.) onlara: “Bugün artık size hiçbir ceza uygulanmayacak” buyurdu. Hz. Muhammed Resulüllah'ın (s.a.v.), Müslümanların kanına susamış ve İslam dinini ortadan kaldırmak için her çeşit çareye başvurmuş olan düşmanlarına karşı bu muamelesi insanlık tarihinde eşsizdir.

SORULAR:

- 1- Hudeybiye anlaşmasının şartlarını açıklayınız.
- 2- Bu anlaşmayı kim bozdu?
- 3- Mekkelilerin reisi kimdi? O, çölde nasıl bir manzara ile karşılaştı?
- 4- Kitab-ı Mukaddes'de önceden bildirilmiş olan bir haber nasıl gerçekleşti?
- 5- Hz. Resulullah (s.a.v.) Mekkelilerin emniyeti için hangi şartları ileri sürmüştü?
- 6- Hz. Resulullah (s.a.v.) Mekkelilere nasıl davrandı?
- 7- Hz. Resulullah 'ın (s.a.v.) savaşlarla ilgili emirlerini açıklayınız.

İSLAM'IN GELİŞMESİ

Hz. Resulüllah (s.a.v.) vefatından önce, arkasında üç değerli şey bırakmıştır:

- 1- Kur'an-ı Kerim
- 2- Sünnet ve Hadisler
- 3- Ashab-ı Kiram (r.a.)

- 1- KUR'AN-I KERİM: İnsanoğlu için mükemmel bir kılavuz ve tam bir hidayet kaynağıdır.
- 2- SÜNNET: Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) örnek davranışı.
HADİS: Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) sözleridir.
- 3- Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) Ashabı ise Hz. Resulüllah'a (s.a.v.) iman edip tam olarak ona bağlanan kimselerdir.

Hz. Resulüllah'ın (s.a.v) vefatından sonra Ashab-ı kiram (r.a.) onun talimatını yeryüzüne yaymaya çalıştılar.

Hz. Resulüllah (s.a.v.) bilgiye çok önem verirdi. O, “Bilgiyi elde etmek her Müslüman erkeğe ve kadına farzdır” buyurmuştur. Ayrıca O, “Bir Müslüman'ın verebileceği en güzel sadaka bilgiyi elde etmek ve başkasına öğretmektir” de buyurmuştur. Müslümanlar, Hz. Muhammed'in (s.a.v.) bu buyruklarına uyarak bilgiyi elde etmeye ve başkalarına aktarmaya çalıştılar ve bu alanda büyük başarılar sağladılar. Orta Çağ boyunca Müslümanların kurdukları üniversiteler ve okullar seçkin bir durumda idiler ve öğrenciler dünyanın dört bucağından buralara akın ederlerdi. Bu okulların kapıları, zengin-yoksul, yerli-yabancı herkese açıktı. Yoksullara devlet

yahut zenginler tarafından burslar verilirdi. Müslüman bilginler, Yunan filozoflarının birçok yazılarını Arapçaya çevirdiler. Bu tercüme neticesinde birçok değerli Yunan eserinin Müslümanların çabasıyla korunmuş olduğunu belirtmek de yerinde olacaktır. Müslüman ressamlar ve sanatçılar oymacılık, resim ve özellikle renklerin kullanımı konusunda seçkin yerlerini aldılar. Bunun en güzel örneklerini bugün bile İslam âleminin değişik yerlerinde müşahade etmemiz mümkündür. Mesela İspanya'daki Elhamra Sarayı, İstanbul'daki Sultanahmet Camii, Türk-Moğol İmparatorlarının yaptırdığı Taç-Mahal ve benzeri birçok bina birer şaheser niteliğindedir ve Müslümanların yeteneğini kanıtlamaktadır. Bu binalarda sergilenen teziyat, süslemecilik, çiçek ve geometrik desenlerle yapılan oyma, kakma ve diğer ustalıkların en güzel örneklerini müşahade etmemiz mümkündür.

Hayatın bütün gerçeklerini içeren Kur'an-ı Kerim'e tam olarak bağlı olan Müslüman bilginler, günlük hayatlarında karşılaştıkları problemleri çözmeye dünya bilginlerine önderlik etmiştir. Kur'an-ı Kerim, Müslümanlar için daima yeni şeyleri keşfetmek yahut icat etmek için bir ilham kaynağı olmuştur. Kur'an-ı Kerim'de insanlar, yeryüzünün yaratılışını düşünmek ve gökyüzündeki gezegenlerin mahiyetini öğrenmeye çalışmak gibi konularda teşvik edilmiştir. Kur'an-ı Kerim'in talimatından ilham alan Müslümanlar bu hazineleri keşfetmeye başladılar. Onlar medeniyet ve kültürün öncülüğünü yaparak, toplum hizmetlerine yönelik eşsiz binalar yaptılar. Ayrıca benzeri görülmemiş kuruluş çalışmalarıyla birçok fen ve edebiyat dallarını icat ettiler. Onlar astronomi aletlerini de icat ederek, sayısız rasathaneler kurdular. Trigonometri yardımıyla Müslümanlar yeryüzünün haritasını çıkardılar, denizlerin ölçümünü hazırladılar ve gökyüzündeki gezegenleri de kayda geçirdiler. Pusulayı icat ederek okyanusları da

serbestçe dolaşmaya başladılar. Denizlerde küçük kayıkların yerini büyük gemiler aldı.

Bu deniz seyahatleri dolayısıyla Coğrafya'ya olan ilgi de arttı. Bir taraftan Çin sahiline, diğer taraftan Afrika kıyılarına ulaşan Müslümanlar, Kuzey'e İskandinav ülkelerine kadar vardılar. Evliya Çelebi ve İbn-i Batutah gibi Müslüman seyyahlar ülkeleri gezip görme merakları arttı ve bazıları Orta Asya ve Rusya'nın içlerine kadar seyahatler düzenlediler. Avrupa'ya Cebir ilmini öğreten de Müslüman bilginlerdi. Tıp alanında da hayret verici gelişmeler gösteren Müslümanlar anestezi bilgileri sayesinde hastaları ameliyat edebilmekteydiler. M. XI.nci Yüzyıl fizikçileri seyyar hastane geleneğini de yerleştirdiler. Kimya alanında da Müslümanların başarısı hayret verici idi. Onlar alkol, nitrik asit ve sülfürik asit gibi birçok kimyasal maddeyi keşfettiler. Cabir B. Hayyan adlı Müslüman kimyagerin bazı buluşları 18.ci yüzyılın sonlarına kadar Avrupa'daki çalışmalara ışık tutmuştur. Müslüman bilim adamları kimya bilgilerini tarım alanında da uyguladılar. Gübre kullanımı ve ürünlerin verimini arttırmak konusunda geniş bilgiye sahiptiler. Metalürji ve seramik hakkında bilgileri de engindi. Onların ürettikleri çelik, Toledo ile Şam'ın isimlerini şöhrete ulaştırdı. Ayrıca güzel deri işçiliği de yine Müslümanların elindeydi.

Müslümanların bütün bu bilgilere yeni bir katkısı da kağıt üretimi alanında olmuştur. Bu konudaki temel bilgiyi belki Çinlilerden elde etmiş olan Müslümanlar bu sanatı çok ileriye götürmüşlerdir. İlk kağıt fabrikası M. 8.ci asrın sonlarına doğru Bağdat'ta kuruldu.

Müslümanların edebiyata ve kitaplara büyük ilgi ve sevgisi vardı. Yüksek eğitim alanında birçok üniversiteler kurulmuştur. Bunların bir kısmı dünya çapında üne sahiptir. Mesela İspanya'daki Kordoba ile Toledo

Üniversiteleri çok şöhret kazanmıştı ve o günlerde bu üniversiteler uygar dünyanın bilginlerini cezbederdi.

Müslüman bilginler fen ve edebiyat dalında yeni eserler üretmekle kalmayıp eski Yunan, Hint ve İran eserlerinden özellikle tıp ve felsefe kitaplarını da Arapçaya tercüme ettiler. Böylece bütün Müslüman şehirler birer ilim yuvası haline geldi ve her taraftan öğrenciler bu şehirlere akın etmeye başladılar.

Müslümanlar Kur'an talimatına bağlı kaldıkları müddetçe her bakımdan seçkin durumda idiler ve bütün dünya onlardan örnek aldı. Ancak Kur'an talimatını ihmal ettikleri zaman yavaş yavaş gelişmeleri durdu ve sonuç olarak sefaletе sürüklendiler. Bugün insanoğlu yeni bir çağa girmiştir. Fen ile teknoloji alanında büyük bir ilerleme kaydedilmiştir. Bu hızlı gelişme beraberinde birçok problemler de getirmiştir. Bu problemlerin çözümünü Kur'an-ı Kerim'de bulabilmemiz mümkündür. Kur'an-ı Kerim bütün bilgilerin ana kaynağıdır. Onun için bütün problemlerin hallini bu yüce kitaptan öğrenmeye çalışmalıyız. İnsanoğlu bir defa Hak Te'ala'ya ve Onun yüce kitabına yönelirse, O, yücelerin yücresi onu bütün karanlıklardan çıkararak aydınlık ve barış yoluna iletecektir.

SORULAR:

- 1- Bilgiyi elde etmek konusunda Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.)'ın bir hadisini açıklayınız.
- 2- Fen ve edebiyatın gelişmesine Müslümanların katkısı ne olmuştur?
- 3- Müslümanların gerilemesinin sebebi nedir?